

JUSTÍCIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

EL GRANDIOS ACTE SOCIALISTA DE DEMA

L'autoritat governativa ha autoritzat el grandios míting d'afirmació socialista i d'unitat obrera que anunciàvem la setmana passada, organitzat pel Comitè de Relacions per al Partit Socialista de Catalunya (Unió Socialista de Catalunya i Partit Català Proletari) amb la col·laboració del Partit Comunista de Catalunya.

L'acte tindrà lloc demà, diumenge, a dos quarts d'onze del matí al Gran Price de Barcelona (Casanova, 2). Hi prendran part oradors dels tres partits i també hi col·laboraran les Joventuts i molts organismes obrers de tot Catalunya.

Com que el permís fou donat dimecres al vespre no hi havia gairebé étemps material d'organitzar-lo, sobretot davant la gran demanadissa d'invitacions que es rep de pertot arreu. Per altra part, la prohibició d'actes a l'aire lliure que ha decretat el Govern impedeix que el míting se celebri a la plaça de toros monumental, com era previst ja pel Comitè de Relacions a darrera hora.

De totes maneres, disposem del local tancat més gran de Barcelona, i encara que amb grans dificultats el Comitè atindrà totes les demandes que li arribin amb temps suficient. Per això reiterem a totes les Seccions i organitzacions de la U. S. C., del P. C. P., del P. C. de C. i afins, i a tots els treballadors de Catalunya en general, que procurin el màxim esforç en el sentit de donar a aquest gran acte l'esplendor requerit per la primera gran demostració pública de les forces socialistes unides.

ORADORS

Borràs, del Partit Català Proletari

Miret, President del Comitè Nacional de la Joventut Socialista de Catalunya

Valdés, Secretari General del Partit Comunista de Catalunya

Fronjosà, de la Unió Socialista de Catalunya, diputat al Parlament de Catalunya

Roca i Roca, del Partit Català Proletari

Barjau, de la Unió Socialista de Catalunya, diputat al Parlament de la República

Comes, President de la Unió Socialista de Catalunya, diputat al Parlament de la República, que presidirà

Per la unitat política i sindical de la classe obrera!

Contra la reacció i el feixisme!

Per l'alliberament nacional i social!

Per a invitacions, al preu de 25 cèntims, als següents locals:

Justícia Social, Pelayo, 10, primer, primera.

L'Insurgent, Portaferrisa, 7 i 9, primer.

La Rambla, Rambla de Canaletes, 13, primer.

U. S. C., Secció de Sants, A. López de Ayala, 10, pral.

U. S. C., Secció d'Horta, Plaça d'Eivissa.

U. S. C., Secció del Poble Nou, Passeig del Triomf, 87.

U. S. C., Secció de Sant Martí, València, 517.

i al PRICE el dia de l'acte, a partir de les nou del matí.

Tota la massa obrera de Catalunya, al Price diumenge!

Llegiu amplis detalls a la premsa diària.

¿QUÈ PASSA A SABADELL?

Els diputats al Parlament espanyol Comes, Barjau, Calvet i Rubió Tudurí han visitat aquesta setmana els companys presos de Sabadell.

Editorials

La censura

Els diaris de dimarts publicaven aquesta nota oficial de la Junta del Cens:

«Carnets en combinació amb la rifa. — Ha arribat a coneixement del president de la Junta Municipal del Cens Electoral el fet següent: un individu s'ha presentat a diversos domicilis al·legant ésser funcionari de les Oficines del Carnet Electoral, i amb el pretext de preguntar si han rebut l'esmenial document, ofereix participacions de la rifa de Nadal.

Per tal d'evitar que el fet pugui repetir-se, en perjudici de les persones de bona fe, la dita presidència fa constar que no és cert que existeixi cap empleat amb l'encàrrec d'anar pels pisos preguntant res que faci referència al carnet electoral, raó per la qual seria convenient que, si el tal subjecte reincidís, fos denunciat immediatament, per tractar-se d'un cas de suplantació de funcions.»

Ja ho sabeu, doncs. Si algú us ve a empipar a casa pel famós Carnet electoral governatiu, feu-lo agafar! Llàstima que ho han dit massa tard...

La cosa curiosa és, però, que nosaltres volguérem denunciar això mateix — la combinació del Carnet amb la rifa — la setmana passada, anticipant-nos al zel demostrat per les autoritats, i no ens ho deixaren dir.

Més curiós, encara. El divendres, dia 8, va celebrar un gran míting la nostra Secció de Badalona. La premsa va anunciar-lo lliurement, i més d'un diari en publicà ressenyes d'extensió diversa: *La Vanguardia*, *La Humanitat*, *La Publicitat*, entre altres... Doncs bé: l'únic periòdic que no pogué ni anunciar l'acte, fou precisament el dels organitzadors, el nostre.

Davant d'això ens creiem amb dret de preguntar al nou governador, salvant tots els respectes a les persones: ¿És que som diferents de la restant premsa? O, en altres paraules: ¿hi ha classes entre els periòdics?

Conseqüència

La setmana passada ja havíem llegit, a *La Humanitat* del dimecres 13, una referència d'un discurs de Maurín pronunciat el diumenge anterior en el qual oferia — o demanava — una entesa electoral «circumstancial» (¿hi ha alguna que no ho sigui?) amb les esquerres burgeses. Però, malgrat que ens mereixia plena confiança la informació del gran diari amic, no en volguérem prendre estat fins a veure que en deia l'òrgan oficial del P. O. U. M. en el qual Maurín milita.

I, en efecte, no ens vam equivocar. *La Batalla* del 15 conté un article terrible contra les forces socialistes unides de Catalunya, ple d'inexactituds i d'infantilismes, el contingut del qual, ben minso, pot resumir-se en l'eterna cantarella del nostre «reformisme» que contrasta amb la «intransigència» d'ells, els purs. I també publica la versió del míting, amb aquest paràgraf que copiem literalment:

«Se refiere (Maurín) a los 30.000 presos que hay en las cárceles. Es preciso que los saquemos de ellas, que impongamos la amnistía. Si para ello las circunstancias nos obligan a compromisos circunstanciales con los republicanos de izquierda, habrá que ir a ellos. Pero manteniendo siempre nuestra unidad y nuestra independencia, única garantía de sobrepasar la nueva fase democrático-burguesa que se abre y hacer triunfar la revolución proletaria. (Grandes aplausos).»

ria. (Grandes aplausos).»

Això significa, en llenguatge vulgar, que aquests terribles revolucionaris — més radicals que la Internacional Comunista, més marxistes que Marx — acabaran passant la safata a les execrables esquerres burgeses perquè els donin un lloc de candidatura.

Tot sigui «por los 30.000 presos», que altrament sortiran el mateix dia.

NÚMERO EXTRAORDINARI

Aquest extraordinari de JUSTÍCIA SOCIAL publica els textos íntegres de les ponències de programa i el projecte d'Estatuts del Partit Socialista de Catalunya, aprovats en principi pels Comitès d'ambdós Partits, els quals els sotmetran molt aviat a un grandios Congrés d'unificació de les forces socialistes catalanes.

Possiblement la fusió dels dos Partits serà completada per la integració en el poderós Partit obrer d'altres forces polítiques de la classe treballadora de Catalunya.

L'entusiasme entre les masses proletàries creix per moments a mesura que es concreta la pujança de la gran força política de classe, i el Comitè de Relacions dels dos Partits—Pelayo, 10, 1.ª, 1.ª; Barcelona—rep cada dia noves demandes d'informació i encoratjaments fervorosos.

Cartes a un company

Comprenc, benivolgut company, i comparteixo la teva inquietud. Dius que el moment és bo per a crear a Catalunya el gran partit polític de la classe treballadora, car l'anarquisme és ja curiosa peça de museu i l'experiència petii-burguesa ha estat massa allionadora. Jo n'estic tan convençut com tu. Però, aquesta netedat teva de visió política s'entorboleix quan vols puntualitzar la tàctica a emprar. Quin és el bon camí?, et preguntes. L'Aliança obrera? La unificació? Influències contràries, afeccions diverses, la mateixa intensitat del desig, et porten d'un costat a altre, et maregen i et presenten un dia com a aliancista entusiasta i l'endemà com a unionista ajerrissat, i mentrestant la teva acció està d'rfana de direcció clara i recta, sense la qual un partit fort esdevé feble i acaba per desaparèixer si un enèrgic cop de timb no fixa a temps el rumb.

En primer terme, si vols veure-hi clar, has d'acceptar això: la tàctica aliancista és contrària a la tàctica unionista. Un unionista no admet íntimament l'aliança. Unificació vol dir esborrar retols i retolets i bastir damunt les runes de petites vanitats un únic, poderós i fraternal partit. L'aliança vol dir estabilització dels partits i partidets i submissió dels més sincers i solvents i honestos, en el si del Comitè, als grupets més irresponsables i demagogs, als famosos grupets que no tenint força per a fer córrer un guàrdia municipal mengen fetge de burgès en somni i en vetlla. L'aliança espera els fundadors professionals de nous grupets, els alleta, els immortalitza en posar a les seves mans l'instru-

ment cobejat de chantage demagògic. I en la veritat interna que la massa enlluernada amb tòpics tarda a veure, l'aliança esdevé una mena de Pati de Monipodi en el qual els representants de partits i partidets, grups i grupets nous de trinca s'obliden de la burgesia per l'afany dels fitxers aliens, pel desig morbós de portar el desconcert, la desmoralització i la dispersió als rengles «afins». Els aliancistes no volen la unificació i aquesta, per a ells, no és més que

JUSTÍCIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 34
BARCELONA
23 novembre del 1935

PREU:
20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre 2'50
Semestre 5'00
Any 10'00

Redacció i administració:
Carrer Pelayo, 10, 1.ª, 1.ª
TELÉFON 21045
BARCELONA

la careta que es posen en sortir a escena i llencen menyspreu a les escombraries en retornar a la intimitat: és, ben cru, una diversió estralègica. De no ésser així, dirien com jo: aliança, no; unificació, sí!

Creus tu, estimat company, que l'aliança és l'antecamera de la unificació, quan aquesta és impossible? Si fos veritablement impossible, bona part del que t'he dit sobre la tàctica aliancista no tindria gran valor. Però, qui pot avui afirmar la impossibilitat d'una unificació? Avui no és impossible. Fa uns quants anys sí que ho era, tant que ni d'aliances es podia parlar, car un abisme de lluites i de greuges recíprocs separava les dues branques del Socialisme, a més d'un aparent abisme tàctic. Els anys no han passat en va i l'abisme està curull de sang, llàgrimes i dolors i sobre ell, d'un i altre costat, es pot ja avançar fins a trobar-se i donar-se l'abraçada germantvola.

Fem-ho, estimat company!

Com?, ja que no n'hi ha prou amb dir-ho—preguntes tu.

A Catalunya, essent tan petita, som, entre partits i partidets: Unió Socialista de Catalunya, Partit Català Proletari, Partido Socialista Obrero Español, P. O. U. M., Partit Comunista de Catalunya, Partit Sindicalista, comptant aquest per a tan pocs barrets! De tot això entre els partits obrers. Molts caps en pot sortir un partit únic? Ho dubtes i jo no. Cal, en primer terme, establir dos grups: Unió Socialista de Catalunya, Partit Català Proletari, Partit Comunista de Catalunya i Partido Socialista Obrero Español, primer grup, i P. O. U. M. i Partido Sindicalista, segon grup. Els partits de primer grup poden arribar amb certa facilitat i rapidesa a una fusió. Amb els partits del segon grup la fusió és indesitjable, mentre no resolguin d'una manera clara i definitiva una qüestió prèvia.

La Unió Socialista de Catalunya i el Partit Català Proletari ja han resolt pràcticament el problema i de la seva fusió en sortirà el Partit Socialista de Catalunya. La fusió amb el Partit Comunista de Catalunya la veig possible en temps curt, per mitjà d'una comprensió que hi hagi, després de la comunicació de la Tercera Internacional rebuda per la U. S. C., i d'ella en podria néixer el Partit Socialista de Catalunya (Secció Catalana de la Internacional Comunista). Que no ho creus, estimat company? T'esvera el mot comunista? Per què? No has llegit mai l'adagi castellà: «tanto monta, monta tanto»? Hi havia quelcom que separava els partits socialistes i comunistes, però aquest quelcom ha desaparegut després dels acords presos per l'últim Congrés de la Tercera Internacional. Sí, però, ¿els comunistes? preguntes. Si jo, socialista, accepto pertànyer a la Internacional Comunista, ¿quidran els comunistes militar en un Partit Socialista? Pels antecedents immediats, la teva resposta és negativa. I jo et torno a demanar, per què? ¿Què ha fet el Partit Comunista rus? ¿No ha creat ell, precisament ell, essent l'essència i la raó d'ésser del comunisme contemporani, la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques? Altrament, ¿l'abc del socialisme actual no és el Manifest comunista de Marx? És impossible, company, que un joc de paraules impossibiliti la fusió de les dues branques del Socialisme. Vençuts els factors històrics que ens separaven i ens llançaven els uns contra els altres, les diferències són més temperamentals que tèdriques i poden conviure cordialment en un mateix partit d'organització democràtica, com hi conviuen ara. Llaavors, diràs tu, si és així, ¿per què no dir-se comunista i no socialista? A mi, tèdicament, m'és indiferent i si prefereixo Partit Socialista a Partit Comunista, és per raons tàctiques, de majors facilitats de treball i de proselitisme.

Amb el Partido Socialista Obrero Español, la fusió o el pacte — jo preferiria un pacte — serà una realitat quan els companys de Madrid vulguin. Saben ja el que volem i necessitem. Et confesso que no acabo de comprendre l'entestament centralista dels companys de Madrid. És possible que t'hagin dit alguna vegada: ¿i per què us entesteu vosaltres? Ignoro si has donat mai la resposta incontrovertible. És

evident que nosaltres podríem renunciar a la nostra petició essencial — sobirania del Partit Socialista de Catalunya en la política catalana — i ingressar sense més històries al P. S. O. E. Però, ¿què hi hauríem guanyat quan algú aixequés la bandera de la Unió Socialista de Catalunya, deixada al mig del carrer per nosaltres? Aquest algú, no ho dubtis, sorgiria molt aviat; i tu i jo en coneixem més d'un resolt a ésser-lo si mai un semblant disbarat es cometés. No hi guanyaríem, doncs, res, i, segurament, no fariem sinó destruir una força que ja compta en la política catalana. Nosaltres volem l'entesa amb el P. S. O. E., però de tal manera que ningú no pugui aixecar una bandera perduda per la nostra precipitació o irreflexió. Avui, com ahir, estimat company, tenen la paraula els companys de Madrid.

Ja has vist, company, com els partits del primer grup poden arribar fàcilment a constituir a Catalunya un partit únic. La qüestió és ben distinta amb els partits del segon grup. I ho comprendràs de seguida.

Tota fusió és impossible amb partits divisionistes. El Bloque Obrero y Campesino, Izquierda Comunista i Partido Sindicalista — els dos primers ara es titulen P. U. M. — pretenen escampar-se fora de Catalunya, on els treballadors ja compten amb els poderosos i gloriosos Partido Socialista Obrero Español i Partido Comunista de España. Aquells grups no representen ideològicament ni tàcticament res distint, no rejuveneixen ni dignifiquen la teoria i la tàctica del moviment polític marxista, ni tampoc poden definir-se vestals de la pura marxista. Són, més aviat, fruits d'un egotisme desfermat, les escorrialles que les lluites internacionals del Socialisme han anat deixant en cada país. Són, en una paraula, la cinquena roda del carro o, si vols, el bastó entre les rodes. ¿Què pretenen, doncs, en voler expandir-se fora de Catalunya, si no és destorbar els companys socialistes i comunistes i satisfer, en el fons, les petites rancúnies que les lluites passades han deixat en ells i un cert afany malaltís i antimarxista de cabdillatge firaire? Mentre el Bloque Obrero y Campesino, Izquierda Comunista i Partido Socialista no renunciïn als seus propòsits divisionistes fora de Catalunya, nosaltres no hem de voler la fusió amb ells. Al contrari, estem obligats a combatre'ls aferrissadament fins a reduir-los a una mínima expressió de capelleta, per tal que no tinguin a Catalunya un suport i una font de recursos que els consenti una major activitat escissionista a Espanya. Aquest deure de solidaritat envers els companys socialistes i comunistes d'Espanya és elemental i l'hem de complir. Resolta aquesta qüestió prèvia, jo seria el primer a proposar la fusió. Ara que, i així t'ho dic en secret, jo no hi crec gaire, car hi ha gent que viu bé en les complicacions, que prefereix puntualitzar punts i comes, que vol ésser cap de rata i no cua de lleó, que és incapaç de sumar-se a la massa i servir-la generosament i abnegada i en l'actuació modesta i silenciosa si convé.

Tanmateix, estimat company, si tu ets enèrgic i parles clar i no et deixes distreure i quan els escissionistes et parlin d'aliança, tu els treus la careta, veuràs com, més aviat i més fàcilment del que tu et penses, els complicats i enredaires, els caps de rata i personatges cent per cent, els masturbadors de tesis, es trobaran sols i els companys que avui encara els segueixen, abnegats i sincers i senzills com tu, t'obriran els braços i estaran al teu costat en la feina gloriosa de crear a Catalunya el moviment de classe invencible tot just iniciat.

J. COMORERA

Penal del Puerto de Santa María, novembre del 1935.

Demanem l'indult de Florentí Prieto i tots els condemnats a mort.

POLITICA COMARCAL

Als simpatitzants d'Unió Socialista de Catalunya de la Casa del Poble, de Reus

Per un avís d'un amic particular vaig assabentar-me, ja que els directius de la Casa del Poble, de Reus, cregueren convenient no trametre'm convocatòria, que el catorze del corrent aquesta entitat havia de celebrar una assemblea per tal d'aprovar la proposta, patrocinada pels dirigents de la casa i antics lerrouxistes, d'ingrés al partit que acabdilla Martínez Barrio. La nova va sobtar-me, perquè amb l'amic Jaume Simó, diputat al Parlament Català per la Casa del Poble, de Reus, havíem fet algunes gestions prop del company Comorera. Vam celebrar una entrevista Comorera, Simó i el que signa aquestes ratlles, la qual va preparar el company Miquel Serra, per tal que la C. del P. ingressés a la Unió Socialista de Catalunya. Això s'esqueia després d'haver-se celebrat una assemblea a la C. del Poble, en la qual assemblea va acordar-se ingressar a l'Esquerra Republicana de Catalunya (d'això vaig assabentar-me'n detalladament en la passada reunió general del dia catorze, puix que tant Comorera com jo ignoràvem que l'acord fos ferm per tal d'haver-se pronunciat així l'assemblea, ajudant a esvaïr aquesta realitat l'actitud emprada per Simó). Pel que es veia, a causa de la seva actitud, el resultat d'aquella assemblea no va plaure a Simó, la qual cosa féu que es comprometés, i àdhuc portés a terme una maniobra, que ja vaig exposar, a espatlles dels seus correligionaris, perquè la C. del P. no ingressés a l'E. R. de C., puix que ell veia amb més bons ulls l'ingrés a la U. S. de C., quedant amb Comorera i el signant d'ingressar al nostre Partit, prometent que ell per la seva banda i nosaltres per la nostra prosseguiríem les gestions per portar-ho a terme. Això mateix és el que vaig dir (d'antuvi hom va amenaçar-me que no se'm deixaria parlar ni cantar les veritats a causa de pertànyer jo a la U. S. de C.—) Tanta por els feia el què jo podia manifestar?— a l'assemblea del passat dia catorze, i la maniobra que acabo de citar fou el més important que es va debatre (entre altres els companys Vergés i Sentís ho debateren amb eloqüència i valentia), essent la majoria dels reunits que insistiren en què es posés en clar, malgrat s'hi oposessin de totes passades els que patrocinaven l'ingrés a Unió Republicana, si la E. R. de C. no va acceptar la C. del P. per la maniobra que féu Jaume Simó, i de la qual jo en vaig ésser testimoni, per tal que E. R. de C. no admetés la C. del P., o si aquesta no va ingressar-hi per haver E. R. de C. posat alguna trava en admetre al diputat de la Casa del Poble senyor Simó, puix que a tot això va tirar-s'hi terra al damunt, i no es va parlar més de l'ingrés a l'Esquerra Republicana de Catalunya. Pel que es veu, Simó, després del 6 d'octubre, puix que Comorera i els principals dirigents de l'E. R. de C. havien perdut el Poder i eren a la presó, li convenia més ingressar al partit espanyol de Martínez Barrio; i sense tenir en compte les gestions i els compromisos que hi havia d'ingressar a la U. S. de C., ja que totes les gestions que hem vingut fent en aquest sentit, amb els companys Miquel Serra i Fronjosà, diputat al Parlament Català, des de llur principi han estat autoritzades per Simó i per altres dirigents de la Casa del Poble, els quals són els que més aferrissadament, ara, han defensat l'ingrés a Unió Republicana. El resultat d'aquest debat va produir molt mala impressió als assembleistes, la qual va exterioritzar-se amb la nombrosa votació que hi hagué contra la proposta.

Per tal de desvirtuar les gestions dutes a terme pel signant i pels companys Miquel Serra i Fronjosà, i amb coneixement dels companys de la Secció de Reus, i fer dubtosa l'actuació en aquest afer de la U. S. de C., el directiu senyor Manresa va al·legar, insidiosament, que el company Miquel Serra li havia escrit una carta oferint-li una secretaria, cosa que va molestar la delicadesa i dignitat polítiques del que feia ús de la paraula. L'assemblea va demanar que es llegís la carta. Llegida la carta l'assemblea en pes va manifestar que en la carta de Miquel Serra no es deia el què Manresa pretenia, i que el que havia dit aquest company era un romanço. Jo vaig manifestar que el company Manresa ja estava assabentat el què era allò de la secretaria, i en aquells moments, per delicadesa, i a causa de trobar-se present, i molt a prop seu, la persona a la qual la carta i la secretaria es referien, creia oportú callar, reservant-me el dret de fer-ho en altra ocasió. No, company Manresa. Vós ho sabíeu prou bé, per tal d'haver-vos-ho jo manifestat diverses vegades. I ara vaig a aclarir-ho. No hi havia tal secretaria; i el que hi havia era que per tal d'al·leugerir la situació de l'amic Simó (crec que tot el que vaig a manifestar Simó no ho sap, sinó no m'hauria escumés d'una fàisó tan mal intencionada, malgrat no ignori el molt que he fet per ell, ni hauria tolerat que Manresa parlés d'aquella manera), l'amic Serra i jo vam pensar inventar-la, aquella secretaria. Vaig entrevistar-me amb alguns vells amics de Simó, entre ells Martí Carrió, company de Simó quan aquest era soci de l'Associació Catalanista, Alfons Almasqué, cap de publicitat de la casa Nestlé, i Ibarç, diputat al Parlament Català, exposant-los que per tal que Simó mai no pogués sospitar que l'ajudàvem materialment, inventaríem una secretaria. Aquests amics poden testimoniari el que deixo dit. Entesos, company Manresa? Vós m'heu obligat, per la vostra lleugeresa en pregonar falsitats, i per defensar al company Miquel Serra i a U. S. de C., a dir el que mai Simó, per boca meua ni de tots els que ens proposàvem ajudar-lo, no hauria sabut.

En aixecar-se a parlar el senyor Jaume Simó i Bofarull, diputat al Parlament Català, oblidant-se, o oblidant-ho intencionadament, el que ens proposàvem els assembleistes, que no era altra cosa que rebutjar o defensar la proposta, em va escumetre d'una mane-

ra extemporània i incongruent, passant per alt (¿per què aquella peroració tan personal?) tota la meua gestió en favor d'ell, d'ençà que hagué de marxar de Reus en aquells temps del pistolisme (sí l'amic Loperena fa memòria podrà testimoniar-ho) fins a l'hora present, per tal de retreure greuges imaginaris. Va dir-me que jo havia influït prop de Macià per tal que a ell, Simó, no se'l nomenés Governador civil de Barcelona. Jo, tot això, més que a cap gestió meua, que no vaig fer, ho atribueixo a què els homes de l'Esquerra es miraven Simó de cua d'ull, perquè, a llur esguard, encara no s'havia posat en clar allò de l'afer Marc, que tant d'enrenou portà, i en el qual tanta intervenció hi va tenir Simó. Després, ¿fixeu-vos quina excusa tan infantil!, va dir-me que en un llibre meu (jo, de cop, vaig pensar que tenia la sinceritat de citar el meu llibre *La política a les comarques catalanes*, en el qual li feia el panegíric per tal d'aplanar-li el camí), l'havia atacat d'una manera covarda. ¿Es que el senyor Simó té algun motiu de fer tanta por, que un home es senti covard en atacar-lo, puix que jo no sé que mai hagi tombat a cap amic seu de panxa enlaire? ¿Es que Simó, en la meua novel·la *Perot i l'Estel*, la qual no és altra cosa que una sátira alegre i virulent que els meus compatriotes, amics de la brometa, acollirien amb grans rialles, contra la política caciquista vuitcentista, i segons l'Esclansans en la seva crítica, un sàinet en forma de novel·la, s'hi ha vist retratat com va manifestar? Mai no m'hauria pensat que el senyor Simó es pensés que la seva política era una política de sàinet. ¿Quina culpa en tinc jo que la seva actuació s'adigui amb la que blasma el meu llibre, segons ell mateix, amb les seves pròpies paraules, va confessar? ¿Es que Simó s'ha vist reproduït en algun dels molts personatges que hi intervenen? ¿Poteser de curull, d'armat, de capità Mania, d'esmolet, d'abanderado, d'emblanquinador, de gitano, d'arrencaqueixals, o en aquells que ventaven garrotades als que ballaven sardanes al mig de la plaça de Prim, o en aquell diputat tancat dintre el rebost dels pots dels tints, o bé en aquell altre diputat que no va poder anar a la costellada de Salou que van preparar els politicastes per tal que cada costella es convertís en un vot, i del qual diputat uns deien que no havia pogut assistir a la costellada perquè li havia agafat mal de queixal, i altres que si tenia la galta inflada no era a causa del mal de queixal, sinó perquè un noble li havia plantificat una bufetada en els passadissos del Congrés?... Tot el que el seyor Simó suposa ho atribueixo a una altra maniobra, a la seva fogosa imaginació i a una mica de gelosia per haver estat votada aquella novel·la pel Jurat del Premi Creixells, l'any passat, puix que Simó també ha tingut els seus ribets de novel·lista, perquè a les pàgines del setmanari *El poble*, de Reus, va publicar, en fulletó, una novel·la de molta qualitat. Convido als simpatitzants de la U. S. de C. de la Casa del Poble, a fi de comprovar si tot el que va dir Simó és cert, que llegeixin *Perot i l'Estel*, que trobaran a la mateixa entitat o a la biblioteca del Centre de Lectura; i si coneixen al detall l'actuació de Jaume Simó, que assenyalin el personatge o el lloc on puguin creure que l'he deixat i que ho consultin a ell. ¿Està ben posat el senyor Simó, si en totes les sàtires polítiques que escrigui creu veure-s'hi retratat! Ara mateix preparo una altra novel·la, dins la mateixa sèrie de *Perot i l'Estel*, que es titularà *L'Angelet de la guitarra*, una famosa guitarra que amb les seves filigranes feia guanyar les eleccions. ¿A veure si Simó es creurà que el faig ballar al so de la guitarra! I després es dirà que els novel·listes no saben fer política.

M'afermo en què fou una mal enfocada maniobra el que va dir Simó que en *Perot i l'Estel* l'havia atacat d'una manera covarda. Perquè a un covard no se li escriu una carta com féu amb mi Simó parlant-me de la situació lamentable en la qual es trobava, ni se li accepten diners, segons ell mateix va confessar en plena assemblea (jo no li hauria retret mai), dient que jo n'hi havia enviat. Perquè quan vaig enviar-li els diners (els favors morals, no tenen més importància que la misèria dels diners?) ja feia un any que havia publicat *Perot i l'Estel*, i Simó ja l'havia llegit. Per això crec i repeteixo que amb tot el que va dir va intentar una mesquina maniobra per tal de desbancar-me, o donar una excusa de mal pagador, com pensaren els que van sentir les raons. També em va dir que tenia la pell dura. Ja es pot comprendre qui és el que té la pell dura: el que fa favors i els calla o el que els rep i se'n befa. I totes aquelles subtilitats que Simó va deixar anar, al final del seu discurs, sobres l'agraïment, a guisa de filòsof saberut, van celebrar-les tots els desagrats de la sala d'espectacles en la qual tenia lloc l'assemblea. ¿Quin espectacle més edificant!

Després d'un brillant parlament del senyor Manresa, amb el qual, degut als *desdors*, *echar manna desde luego* i en *resumides cuentas*, es van impressionar menys de la meitat dels socis, va votar-se la proposta d'ingrés al partit espanyol. De socis, però, en van votar més contra la proposta que no pas a favor. Vuitanta-tres en contra i vuitanta a favor. Hom preguntarà: — ¿Com és, doncs, que van guanyar la proposta? Molt natural. Perquè unes sòcies de primera fila, que tota la nit van estar contemplant l'espectacle, talment com si veiessin una pel·lícula d'en *Charlot*, i que eren mitja dotzena, van votar a favor. Suposo que si no haguessin estat unes sòcies hom no les hauria deixat votar. ¿Quin triomf més aplastant, senyor Simó! Per dos vots! ¿Ara sí que la Casa del Poble es convertirà en una casa de senyors! ¿Es que Simó ara, després de la seva desastrosa votació, encara

podrà desconèixer els molts simpatitzants que el nostre partit té dins la seva entitat? ¿Es que encara creu que aquella joventut ardidada i que sent tots els neguits del moment, i que va manifestar-se alhora contra ell i la proposta, només milita a la Casa del Poble per a poder ballar i córrer en bicicleta? Tota aquella joventut amb la qual vaig parlar, després de l'assemblea, i que blasmava la vostra actuació dins l'entitat que un temps fou fogar de rebel·lies obreristes, està ben disposada a palesar-vos com suava, una vegada més, que no està conforme amb la vostra actuació, i per això heu ingressat a un partit espanyol, per tal que us deixessin el camp lliure en donar-se de baixa de la Casa del Poble per a poder prosseguir la política caciquista que ja iniciàreu, i us ho impedírem, en implantar-se la República. Però nosaltres, conjuntament amb aquesta joventut ardidada que milita en la vostra entitat, estem disposats a lluitar i arribar fins allà on convingui per tal que ni la catalanitat ni el socialisme de les nostres comarques sigui befat. No fou amb aquesta condició

que jo i altres amics, en aquelles hores doloroses per a vós que hom volia foragitar-vos de Reus amb les mateixes amenaces de quan haguéreu de marxar a Valladolid, maldàrem perquè poguéssiu romandre tranquil·la en la nostra ciutat. Vós ens prometéreu que mai no aniríeu de bracet amb els cacics ni contra Catalunya. Alerta, Simó! No tornaran els temps del vostre tronat lerrouisme. Per tal d'impedir-ho existim nosaltres i els simpatitzants de la Casa del Poble, als quals vós no els teniu cap consideració perquè no pensen ni són com vós. La República ara més que mai, assenyalava l'hora de les joventuts. I aquesta joventut que vós creieu que només és bona per ballar i anar amb bicicleta, i per això no li heu tingut la consideració que es mereix, sabrà imposar-se i desbaratar tots els propòsits caciquistes que els polítics indesitjables es disposen a executar. En altres articles ja direm quins són.

I per avui, prou.

A. FUSTER VALLDEPERES

Ja heu comprat el llibre de Joan Comorera L'avi?

Els homes de la Ceda

Tots sabem — grans i petits, excepció feta del Gestor de Treball — que la Generalitat de Catalunya té un poder que li atorga el seu Estatut, en virtut del qual pot legislar en determinades matèries. I que aquest Estatut mana a la Generalitat que en matèria social haurà d'executar les Lleis i altres disposicions emanades del Govern Central.

En 12 de juny, el Gestor de referència dictà una ordre convocant un concurs per a nomenar Secretaris de Jurats mixtos. ¿Podia dictar aquesta ordre el Gestor? D'acord amb les disposicions que en el

preàmbul d'aquella ordre s'esmentaven, no ho podia fer. I no ho podia fer en primer lloc perquè no hi havia Secretaris vacants, i en segon lloc perquè en cas d'haver-n'hi pertocava fer-ho al Jurat mixt corresponent.

Però això tan sols és una de les moltes falles tingudes. Una altra i grossa, és que el concurs havia de fer-se amb trenta dies de temps, i en el que ens ocupa se'n donaren només els que van entre el 18 de juny, que va aparèixer l'ordre al Butlletí de la Generalitat, i el 6 de juliol, que s'acabava el termini d'inscripció d'instàncies dels concursants. No donaren cap dia de temps pels concursants que en llur instància els manqués algun document. Es nomenà un Tribunal qualificador per ordres del 20 i 22 de juliol, data en què ja s'havia publicat la Llei de 16 de juliol que després de votada pel Parlament espanyol aparegué a la *Gaceta de Madrid* el dia 17 del mateix mes.

Doncs, bé. Fent cas omís de les disposicions en les quals es basava el concurs, el Gestor, per la inspiració divina dels seus assessors, tirà el dret. Necessitava col·locar amics. Encara es quedaren al carrer bons cedistes que mai no li ho perdonaran. I tragué tots els Secretaris que lo ni eren grats. Sols n'hi deixà tres que reunien les qualitats que calien segons la divina inspiració.

Ara, però, li ha sortit la «criada respondona», per tal com l'con-

cur és nul, perquè no s'han observat les disposicions legals en convocar-lo. Com és nul·la l'ordre del 13 d'agost que dóna el cessament als qui ha destituït, com ho és també la de 3 d'agost, apareguda l'11, fent pomposament uns nomenaments... El ministre de Treball ja ha resolt un dels casos que se li han presentat, revocant l'ordre del Gestor i manant que sigui reposat en el càrrec de Secretari que ocupava el recurrent.

El gestor Torrents sembla ferm amb la seva actitud intransigent de no acatar la resolució dictada pel Ministre central, i a tal efecte digué als periodistes (segons *El Diàrio* del dia 17) que «la disposició que ordena no es competente». També a *La Noche* del dia 16 hem llegit quelcom d'aquest afer que és el tema de moltes tertúlies de cafè. Heus ací el que diu *La Noche*: «También se dijo que cómo era que no había querido dar posesión a la señorita Pilar Suárez Pinto del cargo de secretario del Jurado Mixto de las Industrias de la Alimentación, desatendiendo el fallo del ministro del Trabajo, contestando el señor Torrents que no le podía dar posesión más que cuando existía una sentencia de un tribunal competente, ya que el ministro de Trabajo es incompetente para intervenir en nombramientos de personal de aquel departamento.»

Si el Ministeri Central dicta una resolució anul·lant l'ordre del Conseller i aquest senyor diu que aquell

Les comarques

ARENYS DE MAR

Demà, diumenge, dia 24, amb motiu d'escaure's el primer aniversari de la fundació de la Cooperativa obrera de consum *La Fraternitat*, el Consell Directiu té anunciats els següents actes:

A les dotze del matí: Visita col·lectiva a l'estatge i seguidament Vermut de Germanor. A les cinc de la tarda: acte Cooperatista en el qual dissertaran els oradors i sobre els temes que a continuació es detallen: Vicenç Casals i Bosch, de la Federació Comarcal de Cooperatives del Maresme. Tema: «Breus Comentaris Cooperatius». Lluís Pedemonte, Vice-president de la Mutualitat Aliança Mataronina, Cooperativa Sanitària mèdico-farmacèutica. Tema: «Objecte i finalitat de les Cooperatives Sanitàries». Lluís Ardiaca, de la Federació de Cooperatives de Catalunya. Tema: «¿Per què cal ésser cooperatista?» A dos quarts de deu de la nit: Concert i

Ball familiar. Durant aquest serà sortejat un magnífic objecte.

Tots aquests actes tindran lloc a l'estatge de la Societat Coral *L'Esperança*. Tots els que vulguin assistir al Vermut de Germanor hauran d'adquirir tiquet al preu d'una peseta, a la Secretaria de la Cooperativa o al Conserge de la Societat Coral *L'Esperança*. Antoni Solà.

Companys: Porteu a arreglar els vostres rellotges al carrer Perot lo Lladre, 3, primer, segona Travessia de la Portaferrixa

OBITUARI

Dimarts morí el pare del bon company Josep Murtra. Amb aquest dolorós motiu, i malgrat que la premsa diària no fou a temps de portar la trista nova, molts camarades assistiren a l'acte civil de l'enterrament, i demostraren així llur afecte envers el conseqüent lluitador socialista.

Rebi el nostre condol l'apreciat company.

Si vas a Calatayud pregunta por Chapaprieta que es un ministro muy guapo y amigo de la peseta.

no és competent, caldrà fer aquesta pregunta: ¿On hem d'anar per saber qui dels dos té raó? A més, hi ha una altra pregunta més greu de contestar: Si el Ministeri Central, els assessors jurídics del qual creiem molt més capacitats que els que té el Gestor Torrents, anulla amb competència o sense — el que ha disposat aquest, demostra palesament que el Secretari destituït no ho havia d'haver estat i com que es tracta d'un fet consumat... ¿Qui ha de pagar els danys i perjudicis causats per la mesura adoptada pel gestor Torrents Dalmau per tal de situar uns quants amics? ¿És l'Estat qui ha de pagar, ara, els que usurpen uns càrrecs de Secretari i després els recurrents quan el Tribunal Contenciós resolgui en llur favor? Si la justícia de la Ceda és aquesta, ens sembla nefasta. Pensi el gestor Torrents que seran més d'un, puix que els recursos són molts i un després de l'altre tots seran resolts a favor dels recurrents, i si ara sols n'hi ha un a reposar, després es multiplicaran.

Per fi, la defensa del fur de la Generalitat ens semblaria admirable en un representant democràtic del poble de Catalunya;

CARLES SALA

Floretes de Sant Francesc

Un setmanariet «antimarxista» que no volem anomenar ens dedica el següent text:

«Nos dijeron ayer...

Por EGO SUM

... Que la Confederación de Hospicios catalanes ha formado un partido político titulado «Unión Socialista de Catalunya». Y que su portavoz, JUSTICIA SOCIAL, está inspirado en un lenguaje desconocido que inventó el afrancesado Pompeyo Fabra.

Que todos los militantes, como es lógico, no conocen ni a su madre ni a ninguno de sus señores papás, excepto uno — que es el director del periódico citado — que no pudiendo ocultar su emoción por el hallazgo, reproduce la fotografía de su progenitora, desgredada, sucia y patibularia, diciendo que *el parir en un país capitalista es una vergüenza*.

Claro que sí; pero cuando se alumbran monstruos de vuestra calaña.

¿Entendidos? ¡Ratas de alcantarilla!

Molt agràits.

ACADÈMIA DE TALL I CONFECCIÓ

Professora

ROSA S. DE COMORERA

SISTEMA NOU RÀPID SENZILL

S'aprèn a tallar tota mena de vestits en poc temps

Hores de classe: de 5 a 6 o de 7 a 9

FLORIDABLANCA, 101, PRINCIPAL, TERCERA BARCELONA

Fulletó de JUSTÍCIA SOCIAL N.º 18

Karl Marx i Friedrich Engels

Manifest del Partit Comunista

Traducció directa de l'alemany

PER PAU CIRERA

desenvolupat els seus principis, i alguns d'ells han intentat fer-ne un culte i una religió.

SAISONS (SOCIÉTÉ DES) (*Societat de les Estacions*). Societat republicana revolucionària de tendències netament blanquistes, fundada el 1837 per Barbès i Blanqui. Va fomentar la insurrecció del 12 de maig del 1839 en el barri de l'Hotel-de-Ville de París. En aquesta avinentesa, Barbès i Blanqui foren condemnats a mort, per bé que els fou commutada la pena, i les *Saisons* desaparegueren de l'escena política.

SCHAPPER (KARL). Revolucionari alemany. Essent estudiant intervingué en les lluites polítiques del seu temps, la qual cosa l'obligà a fugir del seu país i refugiar-se a París, on es féu obrer manual. El 1839-1840 fixà la seva residència a Londres, on milità activament en la Lliga dels Justos i esdevingué marxista. Home d'acció més que no pas pensador i teoritzant, el 1850 es va separar per un cert temps de Marx, i va morir a Londres poc abans del 1870.

SCHUSTER (THEODOR). Revolucionari alemany que, fugint del seu país, va viure a París a l'època de Lluís-Felip. Hi fou un dels fundadors de la Lliga dels Justos, en la qual la seva influència va tenir un cert predomini durant un quant temps. És autor dels *Pensaments d'un Republicà*.

SENYOR. V. FEUDALISME.

SERF. V. FEUDALISME.

SISMONDI (1773-1842). Economista i historiador ginebrí. El *Manifest* el presenta com el representant del socialisme petit-burgès, degut a les seves crítiques del règim capitalista (maquinisme, sobreproducció, crisis, etc.).

SOCIALISME. L'origen d'aquest mot no és ben clar. El socialista Pierre Leroux (i també l'antisocialista Louis Reybaud) n'ha reclamat la paternitat: «Jo he estat el primer, diu P. Leroux, que he usat el mot *socialisme*. Aleshores era un neologisme, un neologisme necessari per a oposar-se a l'individualisme.» El 1835, el mot ja havia adquirit una certa popularitat.

SOCIALISME CIENTÍFIC. En la terminologia marxista, aquesta expressió era oposada a la de socialisme utòpic. En el cèlebre opuscle d'Engels, *Socialisme utòpic i socialisme científic*, hom pot veure com el socialisme ha esdevingut científic a partir del dia en què, no content de fer la crítica del règim actual, basat en la producció capitalista, s'ha imposat la missió d'explicar-lo i hi ha reeixit. Com s'ho ha fet? Primer: Ha demostrat, amb l'ajut de la concepció materialista de la història, que la producció capitalista, així com l'organització social que en resulta, no és pas un fenomen fortuït, sinó ineluctable, que ha tingut un començament i que, per tal com ha tingut aquest començament, tindrà una fi (d'aquí ve el caràcter ineluctable del socialisme). Segon: Ha ensenyat de quina manera procedeix la producció capitalista, és a dir, de quina manera sorgeix i s'acumula el capital gràcies a la plusvàlua.

SOCIALISTA. Nom que es donaven els nombrosos sectors reformistes anteriors al 1848. Els oposats

als socialistes eren els comunistes, que eren revolucionaris i, generalment, obrers manuals.

TAUTOLOGIA. El fet d'emprar dos mots que en el fons volen dir el mateix, un dels quals, però, s'usa per definir o qualificar l'altre.

TRADE-UNION. Aquest és el nom que els treballadors anglesos donen a llurs sindicats. Conservadores per espai de molt de temps, de tal manera que només es dedicaven a organitzar els obrers qualificats (skilled), les trade-unions han anat evolucionant, a partir del 1889 (gran vaga dels docks de Londres), cap al camp del socialisme on es troben de ple. La majoria d'elles intervenen activament en la política a través del Partit laborista o treballista, el Labour Party, amb el qual tenen estretes connexions.

VASSALL. V. FEUDALISME.

WEITLING (WILHELM) (1808-1871). Revolucionari alemany, d'ofici sastre. El seu comunisme igualitari i evangèlic anterior al de Marx i Engels, va contribuir força, dins de la Lliga dels Justos, a educar teòricament els obrers alemanys. Després d'una existència agitada i nòmada, Weitling va anar a parar a Amèrica, on va morir obscurament.

WOLFF (WILHELM) (1809-1864). Conegut revolucionari alemany, un dels membres més destacats de la Lliga dels Comunistes. Va denunciar la misèria dels teixidors de Silèsia revoltats (1844). Fugint de la persecució de què fou objecte, es va refugiar a Brussel·les, i en aquesta ciutat es va fer amic de Marx. Va ésser diputat al Parlament de Francfort (1848). Marx va dedicar *El Capital* a la seva memòria.

ZASSÚLITX (VERA) (1851-1920). Socialista revolucionària russa. El 5 de febrer del 1878 va ferir d'un tret de revòlver el prefecte de policia Trepov. Absolta pels tribunals, va cercar refugi a Suïssa. Junt amb Plakhánov, Lleó Deusch i Axelrod, va intervenir en la constitució del primer grup marxista del qual va sorgir més tard la social-democràcia russa.

FI

La U. S. C. reprendrà les seves edicions publicant en opuscle la versió directa de l'alemany del MANIFEST COMUNISTA que avui acabem de donar en fulletó.

LA UNITAT OBRERA A Secció oficial Crònica internacional CATALUNYA

Actes de la U. S. C.

El bigarrat mosaic que formaven les diferents organitzacions obreres de Catalunya es va aclarint i perfilant.

Les gestions que duu a cap el Comitè Executiu de la U. S. C. amb els companys del Partit Català Proletari i altres nuclis afins es van desenvolupant en un pla de comprensió i d'entusiasme que, sense cap mena de dubte, ha de donar un resultat brillant. No pot ésser d'altra manera. Si en els moments actuals fem una anàlisi, ni que sigui lleugeríssima, dels programes i tàctiques de cadascun dels grups i partits polítics obrers de Catalunya ens adonarem tot seguit que, despullant-los de tota la fraseologia supèrflua i fixant-nos exclusivament en llur contingut, les diferències essencials són tan petites, que al nostre entendre, és possible d'arribar a una convivència normal dins una mateixa organització.

En el camp de la política obrera, només hi ha dues organitzacions i dues tàctiques que, ara com ara, tenen lògicament raó d'existir: Socialistes i comunistes. Els altres nuclis que han viscut al marge d'aquests dos moviments —i a casa nostra n'havien florit en abundància—, creiem que no poden ésser presos seriosament en consideració. Potser aquesta diferenciació ha respost a una necessitat ineluctable en el període que va des de l'acabament de la Guerra Europea, millor dit, des del triomf de la Revolució Russa, fins a la brotada dels feixismes i dictadures capitalistes a Europa. En determinats països, la Social-democràcia —cal parlar sincerament— s'havia desviat tant dels seus principis fonamentals, havia arribat a un grau tan gran de transigència i col·laboració amb els partits burgesos, que les seves essències en quedaven desvirtuades. Els partits comunistes, per llur banda, adoptaven com a reacció a aquesta tàctica, una posició totalment contrària i tancada que no ha deixat de tenir resultats perniciosos per a la causa del Proletariat.

En el panorama internacional, però, s'han produït convulsions violentes que han fet reaccionar els partits socialistes. Aquests tornen a prendre una actitud més enèrgica i més decidida. Tornen al camí d'on no havien d'haver sortit. Per altra banda, els partits comunistes, és a dir, la Internacional Comunista, alligada per l'experiència d'aquests darrers temps, rectifica la seva tàctica de rigidesa i pren una actitud més flexible i més comprensiva. En certs països, a França, per exemple, arriben a acords quasi perfectes amb les altres branques del marxisme. A Catalunya, però, no ha d'ésser així mateix?

La tendència manifesta del gran capitalisme internacional a cercar en els feixismes i dictadures la solució dels seus problemes insolubles en un règim de democràcia burgesa que ell mateix ha creat, ens hauria, i tard o d'hora ens haurà d'agermanar forçosament, per damunt de les nostres diferències.

En el cas del moviment polític obrer i sindical a Catalunya, creiem sincerament que no hi ha d'haver cap militant amb solvència moral que pugui adduir arguments que dificultin la unificació de la classe treballadora. Si la meua personalitat fos prou destacada, jo gosaria demanar a tots els militants dels diferents partits obrers del nostre país que, fent una lleugera variant a la famosa crida de Marx i Engels, lluitessin tots plegats sota la següent consigna: Proletaris de Catalunya, unim-nos!

J. FERRÉS RIBERA

Eleccions a Anglaterra

El triomf electoral obtingut pels conservadors anglesos ha sorprès molta gent. La «caverna» ho ha aprofitat per a demostrar que el socialisme ha sofert una «nova reculada». Si fossin sincers no ho dirien. Però com que els convé mantenir la clientela usen i abusen de tots els trucs imaginables.

Els treballistes britànics no han retrocedit ni un metre. Al contrari; avançat.

Al nostra criteri, la victòria de les dretes angleses és deguda a les circumstàncies excepcionals que travessa la política internacional. Els cercles ben informats convenen en una cosa: si aquesta consulta electoral hagués estat feta en altres temps, a primers d'any per exemple, el resultat hauria estat ben diferent. Aleshores, l'opinió estava molt queixosa dels conservadors. Primerament, la precària situació interior i, segonament, les inexplicables concessions fetes als militaristes prussians.

El govern nacional va adonar-se d'aquest allunyament i va fer marxa enrera. Les eleccions foren ajornades. Calia esperar millors temps. I encara que sembla una cosa paradoxal, Itàlia salvà els «torios» d'una derrota o d'un contratemps seriós.

Davant l'aventura feixista, Anglaterra, unànimement, es posà al costat d'Abissínia i de la Societat de Nacions. El govern de Baldwin no va fer altra cosa que deixar-se endur pel corrent.

La base de la campanya electoral ha estat aquesta. El plet italo-etiòpic ha aconseguit impressionar favorablement els electors. A més, Anglaterra té molts interessos a defensar. Per tant, no hi havia més remei que posar-se al costat dels campions (?) de la llibertat dels pobles o amenaçats. També hi anava el prestigi (?) de la Societat de Nacions.

El resultat d'aquestes eleccions no podia ésser d'altre. Fa cosa de quinze dies el *Daily Herald* confessava amb tota sinceritat: «No ens fem cap il·lusió d'obtenir una victòria esclatant. No obstant opinem que podem augmentar considerablement el nombre de diputats».

El temps ha donat la raó als ca-

marades anglesos. El «Labour Party» tindrà a la Cambra dels Comuns més de 150 representants.

Aquestes eleccions han donat una nota sensacional: la derrota de MacDonald. El cap dels «laboristes nacionals», principal causant de la desfeta de 1931, ha estat copiosament batut. El vencedor ha estat precisament un laborista.

Des dels primers moments l'elecció de l'ex «Premier» és presentava ja dubtosa. La campanya electoral ha estat pròdiga en incidents. Els locals on parlava el desertor del Partit Laborista havien d'ésser fortament custodiats per la policia, del contrari, els actes no arribaven a bona fi. Els electors l'obsequiaven amb tota mena d'improperis, interrupcions i altres coses per l'estil. A jutjar pels comentaris i informacions periodístics, la derrota, doble derrota, pare i fill, l'ha afectat molt. I és que, segurament, MacDonald ja no es recordava del poble ni dels minaires de Leaham. Qui sembla vents, recull tempestats, diu el vell refrany.

Es un cas que mereix ésser meditat per molts dels nostres polítics i polítics. El poble acostuma tenir bona memòria.

Ara veurem què faran els vencedors d'enguany. Han anunciat grans reformes, intensificació del pla d'obres públiques, sanejament de les finances, etc., etc. Quant al terreny internacional es declaren i s'han declarat defensors acèrrims de la Societat de Nacions, de la independència etiòpica i... de la supremacia naval i colonial de «Great Britain»!

Veurem si ho compliran.

MARGARIT

U. S. C. - Secció de Badalona MITING SOCIALISTA

El propassat divendres, dia 8, a Badalona, es celebrà aquest acte d'afirmació socialista, en el qual parlaren els companys GRANIER-BARRERA, JOAN FRONJOSA, JOSEP MIRET, FELIP BARJAU i la companya BOIRA excusà la seva assistència pel seu estat de salut. Tots els parlamentats, d'abrandat socialisme, foren aplaudits pel nombre públic que omplia el local del Cinema Victòria.

El dissabte passat, dia 16, el company Joan Forment representà la U. S. C. en l'acte necrològic a honor de Bello celebrat per Izquierda Republicana de Barcelona, amb col·laboració d'altres partits d'esquerra.

Dimecres, Ramon Jover Brufau parlà al *Campalans Club* sobre *El pensament social dels obrers*.

Ahir, Joan Fronjosà parlà a l'Ateneu Enciclopèdic *Sempre Avant*, de Sants, sobre *Organització sindical a Catalunya*.

Avui, Francesc Rossell i Muntaner parlà a La Bisbal del Penedès sobre *Problemes econòmics* (acte organitzat per la Secció de la U. S. C.).

Demà, Lluís Ardiaca parlà a Arenys de Mar sobre *Per què cal ésser cooperatista?*

Dimecres, a les 10 del vespre, Estanislau Ruiz i Ponsetí parlà de *La jornada de treball* al *Campalans Club* (Passeig del Triomf, 87, Poble Nou).

Dijous, Josep Miret i Emili Granier-Barrera celebraran un acte públic a Sant Vicenç dels Horts, i Abelard Fàbrega parlà a la *Penya «Rayo»* sobre *L'escola a través del temps*, a dos quarts de deu del vespre.

El diumenge, 1. r de desembre, ultra el grandios miting del Price, la Secció d'Horta organitza un gran miting de Joventut d'afirmació socialista. Oradors: J. Gener (J. S. C.), Xavier Soler (J. P. C. P.), A. Vilella (J. S. C.), A. Miret (J. S. C.) i Emili Granier-Barrera (J. S. C.). (Aquest acte potser serà suspès per a no coincidir amb el del Price. En cas contrari, la setmana que ve donarem els darrers detalls.)

De més a més, els companys Serra i Moret, Granier-Barrera i altres han estat sol·licitats a Puig-reig, es prepara un cicle de conferències a Terrassa, etc., etc.

El Comitè Executiu reitera, una vegada més, a tots els companys, la necessitat de no organitzar cap acte ni participar-hi, sobretot fora del Partit, sense consultar aquest mateix Comitè, a fi de coordinar i controlar la propaganda amb la disciplina deguda.

La rectificació del Cens Electoral

Demà passat, dilluns dia 25, comença el període de rectificació del cens electoral, i interessa a tots els treballadors i als ciutadans en general exacta, així com esmenar tots els canvis, equivocacions, etc., que es puguin donar.

Aquest Comitè Executiu central té a la disposició de totes les Federacions i Seccions de l'antiga província de Barcelona les llistes corresponents. La Federació Comarcal del Barcelonès ja s'ha fet càrrec de les seves i prepara la rectificació a la capital. Les altres són cursades aquests dies a les corresponents organitzacions, i les que falten poden ésser recollides a la nostra redacció.

Recomanem a les Federacions i Seccions de les antigues províncies de Girona, Lleida i Tarragona que —si no ho han fet ja— demanin oficialment totes les llistes a les respectives Juntes Provincials del Cens, o a les municipals si hi ha lloc, per a realitzar a tot Catalunya les necessàries comprovacions.

Segurament que aquesta revisió serà feta d'acord amb els restants partits de la Coalició d'esquerres catalanes, amb el Partit Català Proletari i potser altres organismes. Els companys se'n podran informar per la premsa diària, i, en tot cas, tam-

DE L'ENTUSIASME. — Fa alguns anys, Amadeu Vives, l'Il·lustre absent, va donar una sucosa conferència titulada "L'entusiasme és la sal de l'ànima". El gran mestre va demostrar en aquella ocasió que les seves facultats no es limitaven a compondre damunt d'un pentagrama, sinó que era poeta, creador i líric àdhuc quan podia parlar en prosa. En ple esbalaïment de la dictadura primeriverista feia un crit enèrgic a la joventut i clamava contra la depravació mental que representa sempre aquell racial "tant se me'n fot".

L'entusiasme realitza meravelles. Quan la vibració és col·lectiva, veiem aixecar piràmides humanes al cim de les quals s'hi col·loca l'ídol, home o símbol, representació plàstica del fervor multitudinari. Quan l'entusiasme s'acompanya de la fe, veiem exemples de fortitud i d'heroisme que sorprenen. Sempre, però, és un aglutinant i un impulsor formidable. En política és el secret de l'èxit. En les lluites populars, un factor decisiu.

Modernament, però, l'entusiasme pren una forma íntima, menys espectacular, més espiritual. La complexitat de les lluites ens atomitza d'una tal faïsc que gairebé ningú de nosaltres no pot aspirar a emergir de l'anònim. Meditem un instant sobre l'entusiasme que anima les tropes italianes que lluiten a l'Àfrica oriental. Gairebé la totalitat de llurs components són joves; tenen una llar, una educació més o menys completa, unes aspiracions i un programa individual de vida. S'han format, la majoria d'ells, sota l'ègida providencialista del règim feixista. No poden perdre, però, per tal de guanyar, tot el seu entusiasme s'ha de contraure a una disciplina fèrria. L'alt comandament declara que tot està previst, que no s'ha deixat res a l'atzar. Tot és fill del càlcul, tot és poc menys que matemàtic. L'entusiasme, doncs, és un ingredient d'escassa aplicació. No hi ha imponderables.

De l'altre costat, els etiops. Desarmats, dispersos, saben que tenen davant un enemic incalculablement superior. La majoria d'ells no té llar, ni una educació sumària, ni altre programa de vida que vegetar damunt de les altes planes citivellades pel sol tropical. Saben que si es rendeixen o si resisteixen, el resultat serà idèntic. Els espera l'extermini i només la cohesió i la disciplina pot fer el miracle de retardar l'hora fatal. En els etiops, com en els italians, l'entusiasme no pot ésser res més que un corrent molt íntim que els acosta al germà amb la solidaritat suprema del darrer instant.

A l'Abissínia, però, com a tot arreu de la terra, hi ha encara una possibilitat per a l'entusiasme. En el fons de cada cor, en la fibra més humana de cada combatent, resta encara alguna espurna de fe en els nostres destins. Hi haurà sancions? Seran suficients? Podrà deturar-se la massacre? O l'altra tesi: seguirà la guerra amb tots els seus perills, amb totes les probables complicacions i veurem encara la il·liquidació de les dues barbàries, la feixista i l'etiòpica? Ens atrevim a assegurar que l'únic entusiasme que podriem localitzar entre la flor dels guerrers de cada bàndol és justament aquest: que la guerra actual és un instrument o un mitjà de les forces ocultes que mouen les energies del progrés i oferiran a uns i altres una oportunitat de desallurament, un nou esclat de la germinació continguda per la brutalitat atàvica d'aquests pobles víctimes.

Prop dels camps de batalla, en el vell Egipte, la percepció d'aquestes possibilitats ha reverdit l'entusiasme dels nacionalistes irreductibles. Els que llegien les Cròniques Internacionals de la segona època de JUSTICIA SOCIAL recordaran la preponderància que va arribar a tenir el partit Wafd acabat per Zaghlul Païxa, amb majories aclaparadores en el Congrés i el Senat i una assistència popular a tota prova. Els wafdistes defensaven la independència absoluta d'Egipte, sotmesa a la Gran Bretanya fins que per la llei de 28 de febrer de 1922 li fou reconeguda la independència amb certes limitacions. Les impaciències extremistes, l'agitació constant, i, finalment, l'assassinat de sir Lee Stack, governador del Sudan i "siridar" de l'exèrcit egipci, produïren el col·lapse del partit, sobretot després de la mort de Zaghlul l'any 1927. En 15 de novembre de 1930 el rei Fuad va permetre el luxe de promulgar una nova Constitució que, com és natural, els wafdistes no acceptaren, abstenint-se des d'aleshores de tota participació a les cambres legislatives i restant exclosos de tot lloc d'autoritat i representació. Avui els wafdistes egipcis, malgrat representar encara la immensa majoria del país, són perseguits i anul·lats com els republicans a Espanya.

En aquests moments que el Mediterrani sent la feixuguesa dels cuirassats britànics i els italians fan exercici de prudència, els wafdistes s'han llançat amb entusiasme a la lluita contra la policia del rei Fuad, recolzada pels canons del Gran Imperi. És l'aplicació càndida i elemental de l'entusiasme que caracteritza les col·lectivitats sense sentit orgànic. Els wafdistes han perdut una vegada més. L'ur causa no està perduda, ni es pot perdre, però, com totes les grans causes, reclama una aplicació i administració intel·ligent de l'entusiasme, el gran capital del poble. Els wafdistes, ben orientats, haurien sabut que de segur que es presentaran ocasions molt millors per a jugar amb eficàcia llur força considerable.

Així, en recomençar aquestes Cròniques, que els fets fan interrompre i recomençar a caprici, demanem a l'hipotètic lector entusiasme per a seguir-nos. Com abans, li oferirem informació verídica i un comentari objectiu. Si el seu entusiasme és com el nostre, no tindrà decepcions. Com els lluitadors de l'Àfrica oriental, registrem poques victòries i poc espectacle, però és possible que a llarg temps hi tindrà un resultat i no es penedirà d'haver-nos acompanyat amablement.

M. SERRA I MORET

bé els recomanem que procurin, a les respectives localitats, d'actuar en conjunt en aquestes operacions, preparació primera de possibles campanyes electorals.

Noves Seccions

Ultra les noves Seccions de les quals donàvem compte i altres que hi ha en perspectiva, es fan treballs per a constituir-ne a Boix i a la Sènia.

Secció de Barcelona-Centre

Aquesta Secció celebrà assemblea i renovà la Junta. La nova junta fa saber que cada dia, de set a vuit, un dels seus membres atendrà els companys al local d'aquesta redacció, Pelayo, 10, primer, primera.

7 dies

Per fi sembla que es decideixen a resoldre la vergonya del fort de San Cristóbal, de Pamplona, inhabitable per als presos.

Però, com ho resolen! Diu que hi quedaran els de penes més greus, que són precisament els condemnats polítics més significats. I els altres els pretenen enviar al presidi de Burgos, lloc destinat de sempre als reincidents en delictes contra la propietat i on els maltractaments són tradicionals. És el famós presidi on complí condemna, quan la dictadura, el senyor Manuel Carrasco i Formiguera.

Ha acabat com el rosari de l'aurora — tal com vam predir fa temps — l'acusació contra Marcellí Domingo. Però els patrioters reaccionaris no callaran. Voldran encara que els catalans mengem pa dolent per patriotisme, com ja fan fer a Itàlia i Alemanya.

JAUMARADES

Nota del gestor Jaumar, que us volem fer assaborir íntegra:

«Havent comprovat personalment l'alcalde interí, senyor Jaumar de Bofarull, que sense autorització es repartien a la porta del Publi Cinema, d'aquesta ciutat, uns anuncis d'un calendari religiós en els quals hi ha estampada una reproducció d'un quadre de la Mare de Déu, anuncis que eren llançats a terra i trepitjats per tots els viants, amb greu escàndol per als sentiments religiosos d'ells, he disposat que, per infracció d'un ban de l'Alcaldia que prohibeix repartir prospectes a la via pública, i de l'article 17 de les Ordenances Municipals que castiga tot el que pugui ofendre la religió, s'imposi una multa de mil pessetes a la companyia editora de l'anunci, i una altra de mil pessetes a l'Empresa de Publi Cinema.—Aquest criteri serà imposat en tots els casos en què es cometin faltes de respecte per a les idees religioses o polítiques dels ciutadans de Barcelona.»

D'això se'n diu interpretar bé l'esperit de les ordenances municipals.

Ara que, dintre aquest mateix esperit, ens permetrem fer-li una observació. No és solament a les portes dels cinemes on es reparteixen prospectes que ofenen els sentiments de molts ciutadans. També es fa a la porta de les esglésies, en forma de periòdics parroquials que per cert no passen per la censura ni tenen en compte la prohibició de repartir impresos a la via pública.

Encara fan una altra cosa prohibida, aquests fulls parroquials: demanen almoïna, malgrat totes les ordres gestoris que persegueixen la mendicitat.

Passat per la Censura

Imp. Miret. — Guifré, 12. — Barcelona

JUSTITICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

SUPLEMENT EXTRAORDINARI

PRINCIPIS

- I. — Possessió del poder polític per la classe treballadora.
 - II. — Transformació de la propietat individual o corporativa dels instruments de treball i producció de riquesa en propietat col·lectiva, social o comú.
 - III. — Establiment d'una democràcia socialista amb intervenció dels nuclis socials i treballadors en el règim de la col·lectivitat, considerant el socialisme com una afirmació de la voluntat envers un ordre social just.
- Per a l'assoliment d'aquests principis establím el següent programa:

Indústria, transports, comunicacions

- a) Confiscació i nacionalització de totes les grans empreses industrials, fàbriques, mines, centrals elèctriques, etc., que estan en mans del capital privat.
- b) Confiscació i nacionalització del transport privat.
- c) Confiscació i nacionalització dels mitjans de comunicació.
- d) Organització del trànsit en usdefruit i per la seva direcció i administració de tots els instruments de treball i producció de riquesa als Sindicats de treballadors corresponents.
- e) Creació d'òrgans nacionals de control sobre la producció amb la participació directa dels sindicats.
- f) Organització del treball i la producció en el sentit que doni satisfacció a les necessitats del consum de treballadors.

Economia agrària i pecuària

- a) Confiscació i nacionalització de tota la gran propietat agrària amb els seus edificis, màquines i altres útils de treball.
- b) Socialització emfitèutica de la terra.
- c) Organització col·lectiva del treball, del consum, de l'elaboració i de la venda dels fruits de la terra.
- d) Creació i nacionalització de totes les grans granges remadores amb els seus edificis, terrenys de pastura, màquines i altres instruments de treball.
- e) Organització de les grans granges del capital privat en col·lectives.
- f) Creació d'òrgans nacionals de control de la producció agropecuària amb la participació directa dels organismes o sindicats dels treballadors agraris o pecuaris.

Comerç i finances

- a) Anul·lació del deute públic.
- b) Confiscació i nacionalització de la banca privada amb transmissió de totes les reserves d'or, papers de valor, dipòsits, etc., encarregant-se de totes les operacions bancàries en monopoli de l'Estat Socialista.
- c) Confiscació i nacionalització dels organismes de comerç al detall (dipòsits de reserves de mercaderies, magatzems de venda, etc.). Traspàs a usdefruit de tots els seus instruments de treball a les col·lectivitats professionals dels treballadors corresponents.
- d) Creació de cooperatives de consum com a part constitutiva d'importància primordial de l'aparell de distribució amb la garantia i la participació directa dels consumidors.
- e) El comerç exterior, monopoli de l'Estat.

Dels drets humans

- a) La jornada de treball fixada d'acord amb les necessitats del consum i les possibilitats dels instruments de producció. En les indústries nocives per a la salut, la ciència mèdica determinarà les condicions de treball.
- b) Obligació de la col·lectivitat organitzada de donar a tots els ciutadans la integral educació formativa humana, amb escola única primària, secundària i superior. Ensenyament professional i tècnic obert a tots pel camí natural de la selecció d'aptituds. La cultura superior o creacional assequible a tots els ciutadans.
- c) Sistema d'assegurances socials contra totes les adversitats de la vida, perquè resti garantit el dret de la vida mateixa en tots els aspectes humans.
- d) Igualtat social de l'home i de la dona davant la llei en tota la vida social i de relació.
- e) Transformació del dret familiar i matrimonial, reconeixent la maternitat com a una funció social i protegint-la com la infància. Tutela social dels nens. Lluita sistemàtica contra la ideologia i les tradicions que tenen esclavituds i consciències.
- f) Transformació del dret penal.

Qüestions nacional i internacional

- a) Igualtat en drets civils, polítics, econòmics i culturals de totes les races.
- b) Reconeixement del dret de totes les nacionalitats a disposar plenament dels seus destins, adonant el dret de separar-se per a constituir-se en Estat independent.
- c) República socialista catalana i Federació de Repúbliques Socialistes d'Ibèria com a futur integrant de l'organització Federal de Repúbliques Socialistes d'arreu del món.

PONÈNCIES DE PROGRAMA I PROJECTE D'ESTATUTS

aprovats en principi pels Comitès Executius de la Unió Socialista de Catalunya i el Partit Català Proletari, que són sotmesos al Consell Directiu de la U. S. C. per a portar-los al Congrés de fusió.

LA CONQUESTA DEL PODER POLÍTIC

El Partit Socialista de Catalunya lliura als treballadors el seu programa de construcció d'una Catalunya Socialista. El Partit Socialista de Catalunya, per a la lliure discussió i aprovació del Congrés Constituent, raona l'abast humà, social, econòmic, polític, cultural, etc. del seu programa i, conscient de la pròpia força, proclama la seva voluntat de realitzar-lo íntegrament.

Per a la realització total del programa, el Partit Socialista de Catalunya ha de conquerir, prèviament, el poder polític. Sense el poder polític, el Partit Socialista de Catalunya podria resoldre només alguns punts del programa amb les dificultats i imperfeccions inevitables quan un tot orgànic, harmònic, perd l'estructura i s'esmicola, i la seva transcendència històrica seria reduïda a la mínima expressió.

Per tant, el Partit Socialista de Catalunya ha de proposar-se com a objectiu permanent de la seva acció i del treball dels seus militants la conquesta del poder polític.

La tàctica a emprar en la lluita per a la conquesta del poder polític, ha d'ésser una conseqüència de l'experiència aliena, del valor real de la pròpia organització, de les característiques del país on s'actua, de les circumstàncies polítiques, socials i econòmiques interiors i exteriors i de la personalitat jurídica de Catalunya.

La suma d'aquests factors, considerada objectivament, determinarà la tàctica a seguir pel Partit Socialista de Catalunya, en el curs de les lluites per a la conquesta del poder polític.

De l'experiència viscuda des de la postguerra, essencialment, el Partit Socialista de Catalunya comprova que s'han enfrontat, per a dissort del moviment socialista internacional, la tàctica sistemàticament reformista i la sistemàticament insurreccional.

El Partit Socialista de Catalunya rebutja la tàctica sistemàticament reformista, car la política de reformes, en tant que reformes, només pot millorar passadgerament la vida actual del proletariat, sense destruir els ressorts fonamentals del poder i de l'estructura capitalista. Allunya la classe obrera de la victòria decisiva i la debilita, en la lluita diària contra la burgesia, en afèblir la seva voluntat de conquesta del poder polític.

El Partit Socialista de Catalunya rebutja la tàctica sistemàticament insurreccional, i la condemna com a concepció infantil del revolucionarisme proletari. Enforteix la burgesia despenent les forces del proletariat organitzat o sacrintant el domini capitalista en proporcionar-li constants derrotes parcials del proletariat. Vigoritza els fermentos feixistes del capitalisme en plantejar la lluita de les minimes reivindicacions, no en el terreny jurídic, de lliure discussió, sinó davant l'aparell coercitiu de l'Estat.

El Partit Socialista de Catalunya considera consignes i principis contrarevolucionaris els del reformisme, en quant creu possible la construcció progressiva i pacífica del socialisme en l'interior de l'estructura capitalista, i de l'insurreccionalisme, en quant afirma que a major misèria del proletariat majors possibilitats d'acció revolucionària.

nyar la classe treballadora. Sense renunciar a la lluita a fons contra la burgesia, en quant es presenti la conjuntura històrica, ha de parlar als treballadors el llenguatge de la lletaldat i de l'honestat. Ha d'ésser el que la pròpia força li permet ésser.

La pròpia força s'amida pel nombre de militants i d'organitzacions, per l'esperit combatiu dels militants, per la quantitat i dinamisme de les seves joventuts, per la influència efectiva en el moviment sindical, en les entitats mutuals, de cultura i d'esbarjo obreres i en el domini de l'economia proletària: la cooperació.

El Partit Socialista de Catalunya no es proposa amagar la seva feblesa, en un moment donat, sota frases aparentment revolucionàries i, acceptant el principi de Lenin, organitza constantment la revolució. L'organitza creant en totes les ciutats i pobles de Catalunya els nuclis combatents, conquerint, en bona lluita, l'hegemonia directora en els camps sindical, cooperatiu, mutual, cultural i d'esbarjo dels treballadors. Car no solament ha de pensar en la revolució, sinó en la manera d'assegurar la seva permanència i el desenvolupament integral dels seus fins.

El Partit Socialista de Catalunya no ha de desconeixer que treballa en un país de pagesos petits propietaris, d'arrendataris, mitgers, masovers i rabassaires que aspiren a esdevenir petits propietaris, de forta classe mitjana i d'un proletariat industrial i sovint delmàt i ja las de la tradicional tàctica catastròfica.

El Partit Socialista de Catalunya no desconeix que els explotats de Catalunya, en bona part, són afectes encara a les organitzacions polítiques petit-burgueses de prediques esquerranes i confusionàries, quan no demagògiques, en matèria social.

El Partit Socialista de Catalunya, per tant, ha de penetrar en el camp per mitjà de l'organització econòmica col·lectiva dels productors i assegurar-se l'adhesió de la gran massa pagesa amb la demostració clara de la superioritat de l'economia socialista sobre l'economia capitalista. I ha d'aprofitar les inevitables contradiccions dels partits petit-burgueses en el poder, la seva pregona impotència per a satisfer les necessitats elementals dels treballadors, la seva oposició doctrinària a l'emancipació integral del proletariat per a apartar-lo del seu rengles i portar-lo al moviment socialista.

El Partit Socialista de Catalunya és una secció del moviment socialista internacional i ha d'adaptar la seva tàctica a la situació política i econòmica de Catalunya, d'Espanya i del món, especialment dels països europeus. Els perills de guerra, en aquest període final del capitalisme, són constants, per la brutalitat del feixisme provocador i per les contradiccions inguàrribles del règim. A la guerra imperialista, solidari dels partits socialistes del món, ha d'oposar la revolució social. Contra la guerra capitalista ha de desfermar la guerra civil que anorrel·la la classe burgesa, que sigui l'inici d'una societat sense classes.

El Partit Socialista de Catalunya declara tasca d'urgència permanent l'organització de la joventut, de cèl·lules combatents, preparades psicològicament i materialment per a la lluita decisiva en la conjuntura que fatalment oferiran les rivalitats i la desesperació del capitalisme internacional.

El Partit Socialista de Catalunya desenvolupa la seva acció en un país que no gaudeix d'independència política. Les llibertats de Catalunya són limitades. Les seves iniciatives legislatives no poden ultrapassar les fites posades per la Constitució i per l'Estatut exterior. Les seves facultats executives es refereixen a lleis i atribucions de la República, emmarcades en normes generals que l'Estat pot dictar adhoc contra la voluntat del nostre país. Catalunya és un país autònom, no independent.

Aquesta realitat jurídica, superior avui a la voluntat i a la força del Partit Socialista de Catalunya, restringeix la seva capacitat creadora.

El programa del Partit Socialista de Catalunya no es podrà realitzar d'una manera directa i totalitària, mentre no es modifiqui l'actual règim estatutari.

En el període immediat, el Partit Socialista de Catalunya ha de mantenir contacte estret amb els partits republicans d'esquerra de Catalunya i d'Espa-

INDÚSTRIA, TRANSPORTS, COMUNICACIONS

Apartat a)

Sense cap mena de dubte, el problema més difícil amb què haurem de topiar en la instauració d'un règim socialista és el de la socialització de la indústria i de l'organització eficient de la producció dintre del nou règim. Fonamentada l'educació de tots els productors en el concepte genèric de la propietat privada, que porta a considerar com a principal motor de la producció el guany de l'empresari, és evident que la desaparició total d'aquell guany podria fer trontollar el mecanisme general de la producció industrial si no estigués prevista la seva substitució per altres bases d'organització més eficients.

El problema es presenta més senzill en el cas de les grans empreses industrials que, a base de capital privat, exploten mines, fàbriques, centrals elèctriques, etc., les quals, en general, han adoptat la forma de societats anònimes, rígides aparentment per consells d'administració i efectivament per petits comitès de gerència o directors gerents assalariats. El problema de la confiscació quedarà reduït en aquest cas a una senzilla disposició legislativa o de govern que transpassi a la col·lectivitat els drets dels actuals propietaris de les accions. La presa de possessió per l'Estat de tota la gran indústria ha d'ésser simultània i fulminant. Les pesants baluernes que com a instruments de govern són els actuals consells d'administració han d'ésser substituïts d'una manera instantània per Comitès d'Indústria, amb poder delegat del Consell de la Producció Industrial, les branques del Consell Superior d'Economia.

Nacionalitzada la gran indústria, el seu règim tècnic no pot oferir dificultats especials, ja que el personal directiu de capacitat tècnica comprovada s'adaptarà fàcilment a complimentar les ordres dels nous organismes directius que sempre seran més racionals i harmòniques que les emanades dels consells d'administració sortits dels accionistes privats, i quant al personal directiu, tan abundant com superflú i en general esplèndidament retribuït, que no té altre mèrit que la seva fidelitat als grans accionistes o la seva habilitat com a elements d'intriga, serà eliminat sense dificultat i amb guany evident per al règim tècnic de l'empresa.

Apartat b)

En termes generals pot dir-se que aquest és un cas particular de l'examinat en l'apartat a). Les empreses capitalistes que exploten els transports, són, en general, grans empreses de constitució semblant a les que exploten les restants indústries. Però les altres indústries del transport són de tanta importància per a la col·lectivitat que fins estant en ple règim capitalista tots els Estats moderns s'han vist obligats a intervenir d'una manera constant en les finances d'aquelles empreses privades, si bé la intervenció dels estats capitalistes ha consistit ordinàriament en atribuir a la col·lectivitat les pèrdues de les indústries del transport, deixant els possibles guanys a favor dels accionistes privats; així hem pogut presenciar a tots els països generoses intervencions de la hisenda pública en les finances de les empreses ferroviàries, quantioses subvencions estatals a les empreses de navegació i de transport aeri, etc.

La nacionalització de totes les empreses de transport, tan senzill i urgent com la de les altres grans empreses industrials, tindrà, a més, l'avantatge que els organismes tècnics directores de l'economia estatal podran estudiar sense altra preocupació que l'interès col·lectiu i sense preferències d'ordre polític o militat les formes de transport que convé intensificar o arrearconar, en virtut de consideracions purament econòmiques.

La nacionalització del transport farà veure d'una manera més evident que en qualsevol altra indústria l'avantatge econòmic d'aquella socialització, ja que l'explotació conjunta de tots els mitjans de transport donarà lloc per aquest sol fet a grans economies en favor de la col·lectivitat, i, al mateix temps, perquè dintre d'una administració socialista haurà de prescindir de considerar com a elements essencials del transport les velocitats anti-econòmiques, que en el cas del transport marítim solen mirar-se com a punts de l'honor nacional, i en el cas del transport aeri són la base de constituir una reserva dissimulada d'avions ràpids per a ulteriors aplicacions militars.

Apartat c)

Fins els Estats de règim capitalista han acceptat ja la necessitat de nacionalitzar els mitjans de comunicació. És molt probable que en aquest punt els encarregats d'organitzar l'Estat socialista trobin ja la feina feta, si bé és de tèmper que les possibles incautacions s'hagin fet mitjançant generoses indemnitzacions, que en certs casos no hi haurà possibilitat de revisar.

Confiscades aquelles instal·lacions que encara poguessin estar en mans d'empreses privades, l'organització dels serveis per compte de la col·lectivitat no pot oferir dificultats especials; entre els mateixos funcionaris públics actuals i els treballadors de les empreses privades, es po-

El Partit Socialista de Catalunya, conscient de la pròpia força, segur de l'esperit combatiu dels seus militants, convençut de la progressiva maduresa claustral dels treballadors de Catalunya, conquerirà el poder polític i construirà la Catalunya Socialista, sense explotats ni explotadors, sense classes!

drien formar quadres tècnics eficients i aptes per a una excel·lent explotació nacionalitzada.

Apartat d)

Els Sindicats tenen assignada, en el règim obrer, la funció de dirigir la producció d'acord amb el govern obrer. Simultàniament a la tasca de direcció, han de continuar prestant assistència als interessos obrers en l'aspecte estricte que presenten en l'ordre social. L'obrera ha de destacar del seu si l'element dirigent i al mateix temps continuar adscrit a la producció, amb drets i llibertats que han de garantir els òrgans que es doni la classe obrera.

Així, doncs, tan bon punt constituït el govern obrer i creat l'organisme que fixarà el pla de treball, els Sindicats hi designaran els seus representants junt amb els de les Cooperatives i elements tècnics i del govern. Aquest organisme delegarà l'administració i gestió de la indústria en els Sindicats, i aquests, a llur torn, es posaran en contacte amb els Comitès de fàbrica perquè trametin propostes dels dirigents que ha de tenir cada fàbrica i taller. El director de cada fàbrica i taller nomenat pel personal serà l'encarregat d'executar el Pla de treball obint les instruccions de l'organisme genuí.

Els Sindicats hauran de vestir les característiques de branca industrial d'una manera absoluta i rebre'n periòdicament un informe del règim de producció que se segueixi en la seva indústria, concisions de treball i situació del personal. Per mitjà del Comitè de fàbrica estarà al corrent de les incidències en el treball, rebut les denúncies i reclamacions que formulï el personal, que seran plantejades a l'organisme director del pla de treball, a fi que en cap moment no s'interrompi la marxa de la producció.

L'organització del Sindicat, en tant que responsable de la producció, tindrà per base el Comitè tècnic de fàbrica, nomenant aquest la direcció del Sindicat en l'aspecte tècnic i de producció.

En els límits territorials del govern obrer, les Federacions de branca industrial es convertiran també en organismes tècnics que tindran cura de fer l'aplicació del pla de treball i de distribuir les tasques en el conjunt del territori. Els Sindicats, a través dels seus òrgans directius en l'aspecte de defensa dels interessos obrers, tindran relació directa amb l'organisme central del Pla de treball.

Els Sindicats donaran periòdicament conferències per a il·lustrar el personal dels tallers del mecanisme d'ordenació tècnica i directiva de la producció. Així mateix, d'acord amb els Comitès de fàbrica, procediran a cursar estudis superiors de la indústria. Tindran un Institut d'ordenació per a provar el personal seleccionat, amb facultat d'ordenar el seu ingress a les Universitats.

Apartat e)

L'essència de la producció socialitzada consisteix en substituir el desordre propi de l'economia liberal per un mètode rigorós, una veritable planificació, en totes les branques de la producció. La determinació de les produccions que han d'intensificar-se o reduir-se en cada període, l'acord de noves instal·lacions industrials, la possible destrucció de plantes industrials que hagin esdevingut antiquades o d'explotació antieconòmica per a la col·lectivitat, són problemes tots que dins del nou règim han de resoldre's sense altra preocupació que la satisfacció del consum i l'esmerç del mínim esforç humà possible en cada finalitat determinada.

La planificació general de la producció i la direcció superior del conjunt de les indústries, requeriran la creació d'organismes plenament capacitats i naturalment amb una bona representació dels sindicats dels treballadors. Es pot preveure que la sèrie escalonada que formaran aquests organismes de planificació i de control serà d'una vastitud extraordinària. I aniran pujant insensiblement des dels comitès de fàbrica o petits organismes de control de la fabricació i d'ordenació de la vida del treball fins al gran Consell Nacional de la Producció Industrial, passant per possibles agrupacions especialitzades que tendeixin a donar un mateix producte o bé a satisfer amb productes distints una mateixa necessitat.

En totes les diferents jerarquies d'aquesta vasta organització de control sobre la producció, la representació dels treballadors respectius ha d'acudir-hi sempre per mitjà dels seus sindicats, els quals hauran d'estar també organitzats verticalment i horitzontalment, de forma que puguin conferir delegacions tant més representatives com més ampla sigui la funció de l'organisme a què es tracti d'acudir.

Apartat f)

No cal glossar aquest principi, que ha d'ésser postulat essencial de tota societat socialista. Tot el pla de producció del nou Estat ha de subordinar-se naturalment a les necessitats del consum. Desaparegut l'estímul egoista que representava l'anany d'acumulació capitalista dels empresaris, les demandes dels consumidors, degudament sistematitzades, constituïran l'única norma a què hauran de subjectar-se els organismes de planificació. Norma al·trament ben lògica, que condueix fatalment a substituir el desordre actual per un ordre tan perfecte com ho permeti la capacitat ordenadora dels organismes de planificació i les possibilitats de la indústria en utilitzar i primeres matèries disponibles.

Tot meditant sobre aquest punt, s'ha de preveure la possibilitat, gairebé n'hem de tenir l'evidència, d'una manca general de molts articles d'ús corrent, en el primer període del nou Estat socialista. La injustícia tradicional en la distribució de la riquesa, sempre a favor d'una petita massa d'empresaris, ha fet que de molts articles que haurien d'ésser d'ús general no n'hag pogut gaudir fins ara els treballadors, ço que farà necessari intensificar-ne extraordinàriament la fabricació per a atendre la nova demanda originada per una més justa distribució de la riquesa. Serà aquesta una de les moltes petites dificultats amb què toparan els organitzadors de la nova economia verament nacional, i per a resoldre

les quals no pot dubtar-se que comptaran amb l'entusiàstica col·laboració de les masses de treballadors, disposades a sacrificar momentàniament la seva comoditat en holocaust a la instauració d'un règim econòmic propi i just.

ECONOMIA AGRÀRIA I PECUÀRIA

Informen l'economia socialista en general, els principis següents: Nacionalització dels elements de producció. Igualtat de drets per a tots els ciutadans.

Intervenció directa dels treballadors en els afers que els afectin.

Treball obligatori per a tots els ciutadans.

El Partit Socialista, doncs, d'acord amb aquests principis, proclama com a bases de l'economia agrària i pecuària del país, les següents:

a) Confiscació i nacionalització de tota la propietat agrícola amb els seus edificis, màquines i altres instruments de treball.

La terra, element primordial de producció, es confisca i nacionalitza en tota la seva integritat.

La confiscació s'estén a la maquinària agrícola, als edificis annexos a les finques rústiques i a la totalitat dels elements indispensables per a l'explotació de la terra.

El dret de propietat privada sobre la terra i elements essencials, s'anulla per complet.

La terra amb els seus edificis, màquines i eines per al treball agrícola, són propietat de l'Estat socialista, de manera inalienable.

La terra no pot ésser objecte de compra, venda, cessió ni gravamen de cap mena.

b) Socialització de la terra.

L'Estat socialista, únic propietari de la terra, cedeix sobre aquest el dret d'usudefruit als ciutadans que llurement vulguin dedicar-se al treball agrícola.

El dret d'usudefruit no pot ésser cedit directament de cap forma, per aquells als quals els sigui atorgat per l'Estat socialista.

S'estableix la igualtat de possessió de la terra entre tots els ciutadans, sense distinció de sexe.

Les mines, riqueses del subsòl, els corrents d'aigua i les finques que es considerin d'importància nacional (boscos, pastures, etc.) o les que no poden ésser repartides sense dany per a llur productivitat (terres científicament conreades, vivers, etc.) són conservades indivises i en possessió directa de l'Estat o dels Ajuntaments, segons llur importància i explotades directament per aquests per mitjà d'òrgans adequats.

Les terres que poden ésser distribuïdes sense dany per a l'economia agrícola, són cedides als treballadors que ho sol·licitin. Per a la distribució de la terra es té en compte la preferència dels que responguin a la tendència col·lectivista que informa el programa socialista.

Així, l'ordre de prelación és com segueix: Ajuntaments, Sindicats agrícoles, antics conreadors de les terres a cedir, ciutadans que ho sol·licitin.

Els cessionaris de la terra han de conrear aquesta per ells mateixos, amb llurs familiars o amb la cooperació del Sindicat agrícola al qual pertanyin. Es prohibeix l'existència de treballadors assalariats.

Els cessionaris de les terres satisfan un cànon en proporció a la collita i en atenció a les càrregues de l'Estat.

L'Estat, per mitjà dels òrgans adequats, proporciona als treballadors de la terra les màquines agrícoles i l'element tècnic necessari per assolir la màxima productivitat de la terra.

La cessió de les terres, el proporcionament de la maquinària agrícola i els elements necessaris per al conreu, així com la fixació del cànon a satisfer pels conreadors i l'ordenació de tot quant fa referència a l'agricultura, és realitzat pel Consell de l'Economia Nacional, en el qual intervenen els propis conreadors.

En cas d'impossibilitat temporal per al treball d'un dels cessionaris de terres, els membres del Sindicat agrícola el substitueixen en les tasques agrícoles.

En cas de vellesa o incapacitat permanent d'un cessionari de terres, perd l'usudefruit sobre d'aquestes i rep, en canvi, una pensió de l'Estat.

c) Organització col·lectiva del treball, del consum, de l'elaboració i de la venda dels fruits de la terra.

S'estableix la Sindicació obligatòria dels treballadors que es dediquin al conreu de terres.

A excepció dels Ajuntaments agrícoles, els Sindicats de pagesos tenen preferència sobre qualsevol altra persona o entitat en l'adquisició del dret d'usudefruit sobre les terres que l'Estat reparteixi.

Els Sindicats Agrícoles intervenen en les decisions sobre qüestions agràries, per mitjà de llurs delegats al Consell de l'Economia Nacional.

L'organització dels treballadors de la terra en Sindicats Agrícoles es fa per entitats locals, federacions comarcals i un Comitè nacional.

Els Sindicats agrícoles, sota el control del Consell de l'Economia Nacional, són encarregats de distribuir entre els peticionaris les terres de la respectiva localitat que puguin ésser objecte de cessió.

Els sindicats agrícoles curen del treball, del consum i de la venda dels fruits de la terra en el municipi on es troben constituïts.

Els sindicats agrícoles vénen obligats a organitzar societats de socorsos mutus fi de prevenir els riscos de malaltia de tots els treballadors que els constitueixin.

L'economia rural d'un municipi ha d'estar assegurada contra incendis, pedregada, males collites, etc., per mitjà d'assegurança mútua entre tots els sindicats agrícoles del país.

d) Nacionalització de totes les grans granges ramaderes.

Les grans granges ramaderes, amb llurs edificis, terrenys de pastura, màquines i restants instruments de treball, són propietat de l'Estat.

L'Estat socialista, per mitjà d'òrgans adequats, explota les granges ramaderes que es considerin d'importància nacional.

El bestiar necessari per a l'economia familiar dels treballadors agrícoles queda en poder dels cessionaris de les terres.

e) Organització de granges col·lectives.

Les granges que no siguin considerades d'interès nacional, però que per llur importància sobrepassin llurs productes dels precisos per a les necessitats d'una família, es converteixen en granges col·lectives.

Les esmentades granges són cedides als Sindicats agrícoles, mitjançant el pagament d'un cànon fixat pel Consell de l'Economia Nacional.

L'Estat proporciona a les granges col·lectives el material i maquinària necessària per explotar-les científicament.

f) Creació d'òrgans nacionals de control de la producció agropecuària, amb participació directa dels organismes o sindicats de treballadors agraris o pecuaris.

L'Estat socialista, com a proletariat organitzat com a forma de govern, dona a totalitat del poder a les masses treballadores.

Al costat de l'organisme polític es crea l'organisme econòmic, encarregat d'ordenar, controlar i tutelar quan calgui tots els elements d'influència en l'economia del país. Aquest organisme pot anomenar-se Consell de l'Economia Nacional.

El Consell de l'Economia Nacional està integrat per representants dels propis treballadors i per elements tècnics designats pel Govern.

Els representants dels treballadors agrícoles al Consell són nomenats directament pels Sindicats Agrícoles (en el que es refereix a la Comissió d'Agricultura).

Per a les decisions únicament tenen vot els representants dels treballadors. Els delegats del Govern tenen únicament caràcter d'assessors tècnics.

El Consell de l'Economia Nacional, en ordre a l'Economia agrària i pecuària, classifica les terres, controla el repartiment que d'aquestes faci els Sindicats agrícoles, fixa els cànon a satisfer pels conreadors, organitza els Sindicats agrícoles, informa tot projecte de llei referent a l'agricultura, proposa les lleis que estimi necessàries, etc.

COMERÇ I FINANCES

Aquest apartat és massa complex perquè puguem, amb el poc espai de què disposem, comentar-lo com caldria, amb tot detall. Ens limitarem, doncs, a assenyalar de la manera més clara possible amb quines condicions s'haurà de realitzar el traspass del Comerç i del Crèdit de l'actual Estat Capitalista al nou estat que neix de la revolució, per tal d'encarriar-lo de la manera més viable aquests dos aspectes fonamentals de la nova economia i el nou ordre de les coses.

Aquesta complexitat que indiquem, quedaria reduïda a una expressió mínima, si l'Estat Socialista es pogués aconseguir l'endemà de la presa del poder per la classe treballadora. Cal tenir en compte que entre l'actual Estat i l'Estat Socialista quedarà obert un període de temps (no podem precisar la seva durada) dintre el qual caldrà aportar les solucions que permetin arribar d'una manera gradual (el més accelerada possible) a la implantació de l'Estat Socialista.

Es doncs, al període de transició que portarem el nostre estudi, i tractarem d'establir un pla que permeti amb el mínim d'esforç i màxim de garanties endegar i establir les bases de l'economia que determina l'apartat.

a) Confiscació i nacionalització de la Banca privada.

Essent com ha d'ésser el comerç interior del nou Estat potestatiu exclusivament de les cooperatives de consum i de distribució i dels sindicats agrícoles-cooperatius sota el control de l'Estat, i el comerç exterior de facultat exclusiva de l'Estat, el qual pot, així, orientar les seves relacions internacionals d'acord amb les seves directrius polític-econòmiques, la Banca privada ha de desaparèixer per a esdevinir Banca de l'Estat.

El capital de la Banca de l'Estat que neix, serà constituït per l'Actiu líquid de la Institució oficial existent (si es tractés d'Espanya, el Banc d'Espanya) i Banca privada i llurs reserves o i pels valors en renda i import dels dipòsits, etc., que tinguin aquells.

Les operacions bancàries hauran de limitar-se al dipòsit en efectiu o compte corrent dels cabals de les cooperatives i sindicats i dels organismes d'aquests tipus, i el finançament i canalització de l'agricultura, de la indústria i del comerç exterior.

Per a millor realització d'aquestes operacions, l'Estat podrà crear més d'una Banca per especialitats o grups d'especialitats afins.

b) Anul·lació del deute públic.

El rescat del Deute públic, revolucionàriament, només necessita una llei d'anul·lació. Aquesta anul·lació cal decretar-la en el moment de la presa del poder pel proletariat. Aquesta mesura, però, no pot ésser presa d'una manera barroera, puix que si bé no pot tenir conseqüències desagradables i perilloses pel que respecta als posseïdors nacionals, pot en canvi determinar una pressió estrangera (recordi's una gran part d'aquest Deute està en mans de països estrangers), la qual podria arribar fins i tot a una intervenció que posés en perill les conquestes de la revolució. Per consegüent, l'anul·lació del Deute Públic no pot determinar-se a priori, sinó que ha d'ésser objecte de solució tenint en compte els següents factors:

Deute exterior i crèdits sobre l'estranger.

Situació dels països que resultaran perjudicats en llur potencialitat.

Situació polític-social d'aquests països. Serà decretada la nacionalització de primer grau, dintre un període no superior a sis mesos, i s'establirà la compensació del valor en Deute per paper moneda, ja que caldrà prevenir-se contra la inflació inevitable que succeirà el pri-

mer període de violència revolucionària, per tal d'evitar que aquesta compensació hagi de realitzar-se en condicions oneroses degut a la depreciació del nostre signe monetari.

Aquest paper moneda no serà exportable, condició que obligarà els seus posseïdors a posar-lo en circulació dintre el nostre país (facilitant així les nostres exportacions) i a sofrir en el moment propici la depreciació màxima que la nostra política financera aconsella, en vista a una momentània estabilització.

La manca de moneda circulant i la inflació inevitable en els primers temps, obligaran a efectuar emissions de paper moneda. Respecte a aquest punt i per tal que el crèdit col·lectiu se'n ressentís el menys possible, caldrà restringir el màxim possible aquestes emissions.

S'han emprat mesures rigoroses i de màxima austeritat contra tots aquells que tractin d'acaparar o exportar monedes d'argent.

Aquesta moneda serà retirada de la circulació i cancel·lat el seu import per paper moneda, passant en dipòsit a la Banca de l'Estat per tal d'enrobutir les reserves d'aquest.

En aquest aspecte caldrà posar-hi la màxima energia i severitat, puix que per les nostres relacions comercials amb l'estranger, en alguns aspectes, i sobretot en els primers temps, fins que arribi a consolidar-se la Revolució, caldrà compensar en metall les importacions necessàries de primeres matèries per a la nostra indústria.

Pel que respecta a les cases estrangeres, establertes en gran nombre a casa nostra, haurà d'adoptar-se una política de restricció dels seus guanys. Malgrat això, els serà concedit un termini que no podrà excedir de 10 anys perquè puguin continuar l'explotació a que es dediquin i liquidar els seus afers. Passat aquest termini passaran a ésser propietat de l'Estat les indústries i instal·lacions que puguin posseir.

Apartat d)

En un règim econòmic on la producció estigui socialitzada i només inspirada en la satisfacció de les necessitats humanes, és absolutament indispensable poder disposar d'un perfecte mecanisme de distribució que adiu en l'ordre tècnic superi les diferències i les manques de coordinació de l'aparell distribuït de l'economia capitalista. No és suficient, en efecte, produir en les millors condicions d'economia i rendiment, sinó que cal dur els productes fins a les masses consumidores de tal manera que no es perdi ni s'anullin els avantatges d'una producció racionalitzada. Per altra part, és indispensable conèixer d'una manera immediata els gustos i les aficions de la massa consumidora, els quals si bé és veritat que en molts casos cal corregir i reduir, en general, particularment quan s'apliquen a les necessitats fonamentals de la vida, cal seguir i obeir si es vol completar en un sentiment de llibertat psicològica que el Socialisme implica.

Dintre de l'organització capitalista s'ha desenrotllat un tipus d'associacions obreres de finalitats econòmiques, dites cooperatives de consum, particularment aptes per a resoldre els problemes de la distribució dintre el règim socialista, podent ésser considerades com avanços reals i vivents d'una solució perfecta d'aquells problemes. L'acceptació d'aquests tipus d'associacions dintre d'un règim socialista no pot dependre de l'èxit, sempre relatiu, que han obtingut o poden arribar a obtenir encara dintre l'actual sistema econòmic, sinó del fet que elles signifiquen l'associació de les masses treballadores en el punt final de la seva activitat econòmica — el consum — possibilitant així l'existència d'un sistema de distribució orgànic en ell mateix, sempre superior a les formes imposades de l'estatisme i que vindrà a ordenar-se harmoniosament amb les associacions equivalents dels productors en funció de producció.

Tanmateix a pesar de les limitacions que és important d'assenyalar, hem de reconèixer a la Cooperació de consum, en els actuals circumstàncies, els avantatges d'ordre tàctic que ofereix: iniciació en la tècnica comercial, industrial i bancària; mobilització de vastos sectors de classes mitjanes per la revelació en ells d'interessos solidaris amb els generals de la classe obrera; captació de les masses camperoles per l'ajut important que poden significar les cooperatives de consum com a mercats permanents de llurs productes; elevació general del poder de compra dels assalariats. Per tal, però, que aquests avantatges dominin el seu ple rendiment és indispensable partir del principi de considerar el moviment cooperatiu com una part integrant del moviment general de la classe obrera, el qual ha de restar solidari en interessos i destins.

Per la seva pròpia naturalesa i funció, la cooperació de consum en règim socialista ha de limitar-se a distribuir els productes directament necessitats pels seus membres, això és, els productes assequibles al darrer consumidor, deixant altres formes, que haurien de tenir també a comptar la forma cooperativa, la fabricació i manufactura d'aquesta categoria de productes i les altres de productes residuals i serveis públics. Tanmateix, hauria de preveure's la intervenció de la cooperació de consum en la fabricació de productes lleugers i en l'elaboració dels productes agrícoles. En aquest sector industrial, destinat a satisfer directament l'home-consumidor, susceptible de tota mena d'afeccions i repulsió d'importància decisiva pel futur de la construcció socialista, la presència i el control del consumidor haurà de contribuir a fer-lo complir d'una manera perfecta la seva importantíssima missió.

Apartat e)

La concepció socialista de l'Estat com a suprem organisme polític i econòmic no obliga que totes les funcions tècniques de la producció i el canvi siguin regides per ell, d'una manera immediata. Reservant-se l'Estat el superior control de totes aquelles funcions, podem admetre adiu que és més aconsellable que es mantingui al marge del seu desenvolupament pràctic.

Tal és el cas del comerç exterior, que dintre d'un món ben organitzat no hauria de diferenciar-se del comerç interior. Fins no afirmar-se que entre un conjunt d'Estats socialistes, organitzats o no en federació, el comerç interestatal no podria distingir-se del que es practiqués a l'interior de cada un dels Estats, ja que en aquest cas les fronteres no podrien tenir altre abast que facilitar l'organització política i administrativa, sense que mai poguessin ésser la base de barreres

duaneres i, per tant de complicacions en el comerç interestatal.

Però no podem admetre que la instauració del socialisme sigui simultània, a tots els Estats, ni tan sols a un grup important d'Estats; sinó que, al contrari, és quasi segur que un nou Estat socialista quedarà envoltat d'Estats de règim capitalista, els quals no és difícil preveure que iniciaran un atac combinat a la vida econòmica del nou Estat amb l'objecte de fer fracassar el règim socialista per tot allà on sigui instaurat. El comerç exterior serà, doncs, en aquest període de transició, no una funció purament tècnica que hauria d'encomanar-se al sindicat dels treballadors corresponents, sinó un conjunt de lluites polítiques i econòmiques, en el curs de les quals serà precís posar en joc tota la potencialitat del nou Estat.

En aquestes condicions, i ja que evidentment el possible guany derivat del comerç exterior ha de revertir íntegrament a l'Estat, no seria aconsellable delegar tan delicada funció en organismes autònoms de treballadors. L'Estat socialista haurà de regir d'una manera immediata tot el comerç exterior, començant per fer-ne un monopoli estatal, amb l'objecte d'evitar tota possible interferència amb altres organismes delegats.

DELS DRETS HUMANS

Apartat a)

D'una manera definitiva i amb la brillantor que li era peculiar va demostrar Carles Marx que en un règim capitalista té per a la classe treballadora un interès permanent tota reforma que tendeixi a l'escurçament de la jornada de treball, ja que l'exces de jornada és la base de l'acumulació capitalista, que constitueix el fonament de la força de la classe enemiga. Doncs, mentre subsisteixi el règim capitalista, la consigna obrera ha d'ésser la lluita permanent per l'escurçament de la jornada de treball, per tal d'afèblir l'adversari.

Molt diferent ha d'ésser el raonament que condueixi a la fixació de la jornada de treball en règim socialista: aquí tota supervàlua, quan sigui precis produir-la, ha de revertir íntegrament a l'Estat, és a dir, a la col·lectivitat dels treballadors, i per tant contribueix a formar el capital col·lectiu, indispensable per al desenvolupament de la civilització. Per tant, les normes per a determinar la jornada precisa en cada període no poden ésser resultat d'una lluita, sinó filles d'una pura clucubració de caràcter estadístic.

Serà precis no estranyar la font de capitalització en profit de la col·lectivitat, però sense caure en el perill de la superproducció, que tindria quan menys inconvenient de donar lloc a una fatiga innecessària. No hi ha risc en afirmar que, a les nostres latituds, una jornada de sis hores i a raó de cinc dies per setmana seria més que suficient per a sostenir un nivell mig de vida i de comoditats materials molt superior al que gaudim actualment els treballadors. Els organismes técnico-econòmics superiors de l'Estat socialista hauran d'ésser els encarregats de fixar en cada moment la jornada de treball precisa per a atendre les necessitats de la capitalització estatal i del consum corresponent al nivell mig de vida de què vulgui gaudir la col·lectivitat.

La fatiga no és proporcional a la duració de la jornada, sinó que depèn també de la naturalesa del treball. Adhuc en indústries que no poden qualificar-se d'insalubres, pot ésser el treball en elles més fatigós que el normal. Per això els organismes tècnics encarregats de fixar la jornada de treball, sempre d'acord amb els sindicats corresponents, hauran de poder fixar jornades diferents per a aquelles indústries que produeixen una major fatiga al treballador. Com a cas particular, queden les indústries realment insalubres, que en règim socialista serien molt rares, ja que la major part de les indústries que avui són considerades com a tals ho són per les condicions antihigièniques amb què són explotades pels actuals empresaris, els quals sols estan amantats a l'obtenció del major guany. En tot cas la tècnica industrial i la ciència mèdica arribaran sempre a un acord per a desistir definitivament de l'explotació de la indústria insalubre, o bé per a reduir de tal manera la jornada de treball que els seus perills per al treballador quedin pràcticament anul·lats.

Apartat b)

El progrés humà consisteix en un moviment ascensional i continuat que va de Natura a Cultura. Apuntant-se ferm en la primera, l'home ha de saber pujar els graus de l'escala infinita de la seua.

Però només l'aptitud i la vocació han de determinar el grau de cultura que tota persona podrà assolir. Cap mena de privilegi no ha d'ésser motiu d'aprehensió de les actuals jerarquies culturals. El talent, el treball, la disposició metòdica i la voluntat ferma de produir, el desig i la capacitat de crear, han d'ésser els factors valoratius que determinaran la selecció dels individus per a ocupar els llocs capdavanters i de responsabilitat.

Per això, cal crear una nova estructura de la funció docent, que permeti a tot infant d'assolir els graus superiors de la cultura, sense tenir en compte l'estament al qual pertanyi, els seus cognoms, la riquesa dels seus pares... No més el que ell porta en si mateix, la seva capacitat i les possibilitats que deixa entreveure de noves i fecundes realitzacions, seran els motius que permetran el seu ascens a les altes regions de la cultura.

Aquesta estructuració moderna de la funció docent, que és encara un ideal, ha pres el nom a Europa d'Escola unificada.

L'Escola unificada vol dir una institució educativa, docent i de treball, que compregui tots els graus de l'ensenyament, des dels pàrvuls fins a la universitat, en una totalitat orgànica. Entenem per treball escolar tota funció pròpiament activa de l'educand. Per tal que l'alumne senti estimulada la seva iniciativa de la manera més completa possible, caldrà crear un ambient escolar natural amb materials de la més gran varietat.

L'Escola unificada reconeix la igualtat de tots els infants del món.

L'Escola unificada cerca d'establir un paral·lisme entre el desenvolupament somàtic i psíquic de l'ésser humà i la seva educació.

La formació escolar i educativa de l'infant hauria de durar, doncs, tant com el seu creixement. Dintre d'aquesta formació educativa va comprès l'aprenentatge dels oficis manuals. No procedeix, per tant, deslligar l'educació general de la instrucció professional.

L'Escola unificada tracta d'intensificar en tots els graus (primari, secundari, universitari) l'aspecte educatiu de la personalitat, tenint en compte que primordialment a tota tècnica hi ha sempre l'ésser humà considerat com a persona social, i que precisament una de les característiques de l'educació consisteix a capacitar l'individu per a les funcions supremes de la societat. Al costat de tot aprenentatge de professió manual, hauria d'haver-hi un ensenyament general humanista que posés el subjecte en condicions d'obrir àmpliament l'horitzó de la vida espiritual. Per altra part els alumnes conreadors de les altres disciplines científiques haurien d'adquirir l'habilitat manual necessària que servis de compensació a les activitats d'ordre intel·lectual. I tots els adolescents de totes les branques d'estudi i de treball haurien de conrear l'esport sota les regles més científiques de la psicologia i la higiene.

Cal establir l'obligatorietat de l'ensenyament fins a divuit anys, per tal de poder desenvolupar perfectament les característiques individuals de cada alumne.

Mitjançant aquesta nova estructuració docent, els detalls de la qual han d'ésser objecte d'un treball complet i sistemàtic, hom podrà donar a tots els infants una cultura bàsica i sòlida que els faci homes veritables en tots els aspectes. Demés, aprofitant tots els valors humans i destinant-los a llurs assenyalades activitats, és un benefici per als mateixos individus i per a la societat en general.

Hom veu, en aquesta concepció docent, que el socialisme no és pas el que molts es creuen, això és: tendència a l'absorció i més tard l'anul·lació de l'individu pel cos social. No.

Apartat c)

Les assegurances socials comprendran:

- a) Retir obrer.
- b) Accidents de treball.
- c) Malalties i qualsevol altre accident.

Retir obrer

Retir voluntari a 50 anys i obligatori a 60 anys, cobrant el salari mínim vital íntegre, amb dret, en cas de malaltia o qualsevol altre accident, a l'assistència mèdica i farmacèutica gratuïta i en les mateixes condicions que gaudeixin els obrers en actu.

Els obrers que gaudeixin salaris superiors a l'assenyalat com a vital, cobriran a més el 25 % de la diferència.

Accidents de treball

- a) Incapacitat temporal: Salari íntegre i assistència mèdica i farmacèutica gratuïta.
- b) Incapacitat parcial permanent: Cobrament del mateix salari que gaudia abans de l'accident. Assistència obligatòria a un institut de reeducació professional.
- c) Incapacitat permanent i total: Salari vital íntegre, sense cap més bonificació, encara que el seu salari sigui superior al vital.

Malalties i qualsevol altre accident

- a) Malalties professionals: Salari íntegre i assistència mèdica i farmacèutica gratuïta.
- b) Malalties no professionals: Salari vital íntegre i assistència mèdica i farmacèutica gratuïta, sense cap més bonificació.
- c) Qualsevol altre accident no de treball: Salari vital íntegre i assistència mèdica i farmacèutica gratuïta, sense cap més bonificació.

Els accidentats que no ho siguin d'una manera fortuïta, solament reburan assistència mèdica i farmacèutica gratuïta, sense cap mena de salari ni bonificació.

Considerem que l'atur forçós en un règim d'economia socialista no existeix.

Apartat d)

La dona en la família socialista.

Entre els problemes que el Socialisme ha de resoldre hem de posar-hi principalment la realització de la igualtat social i política d'home i dona.

Si fos cert, com alguns han soltingut, que la submissió de la dona fos fruit de prejudicis, convencions i supersticions; i si fos únicament aquesta la causa de l'esclavatge femení, el problema quedaria resolt amb un canvi d'organització econòmica que posés la dona en una posició de total igualtat amb l'home. Però el problema és molt més complex perquè si bé és cert que religions i plutocràcia hagin afavorit una mena d'ordre social basat damunt la submissió total de la dona, hem de confessar que això ha estat possible edificant-se damunt d'unes bases reals que són les creixents càrregues biològiques que, pesant amb una intensitat terrible damunt la dona, la fan molt més feble que l'home, amb una inferioritat manifesta de defensa en la lluita per la vida i amb un complex psicològic que la fa tan apta i flexible per a les submissió espirituals i mentals com per a les materials.

Afirmem com a necessitat bàsica, essencial, absoluta, rigorosa, si volem que la condició de la dona ajudi a l'edificació de la societat socialista, i no sigui rònora com fins avui ha estat:

1. La total llibertat de la dona davant la llei, davant del treball i davant de la moral.

2. La valoració dels treballs específicament femenins, aixecant-los en l'ordre econòmic al nivell dels treballs d'indústria i donant-los en l'ordre moral jerarquia de valors de civilització com a tot el treball manual.

3. La intervenció directa i activa de la dona en l'administració i organització de serveis comuns.

En conseqüència l'escola unificada, a la bifurcació dels estudis en professionals i intel·lectuals:

1. Donarà a les professions que més responen a les aptituds femenines la ma-

teixa categoria que doni als altres estudis professionals.

2. La formació domèstica hi serà una disciplina tan seriosa i acurada com qualsevol altra professió car haurà d'ésser completada per estudis d'economia general.

Dos camins convergeixen sota el signe de les funcions socials de la dona. En els països escandinaus les obres socials s'han anat formant sobretot entorn a infants, malalts i vells conservant-se però la unitat de la parella en la casa individual. A la U. R. S. S. es va començar volent substituir la casa individual de la parella per les cuines i menjadors comuns i cooperatius però el que s'intensifica cada dia més avui són les organitzacions entorn d'infants, malalts i vells.

Aquests dos camins es trobaran definitivament en el camí comú que més viabilitat tingui, que serà el que més sàpiga harmonitzar les lleis naturals amb l'organització del mite ajut entre els homes. Triomfarà el rus o el niu? S'encaminarà la cura de febles, malalts i vells a organismes col·lectius o cadascú tindrà cura dels seus? Es deixaran els infants en cels-bressol al cap de sis setmanes de néixer o les mares consideraran un goig i un honor de tenir-los a cura seva en tota l'eternitat? Tot això són coses vives i no sabem que escolliran les dones que vindran. El que hi ha de segur és que si els quefers domèstics tenen un preu dins de l'economia i un reconeixement de valor social com el tindran des del moment que una total formació de la dona acabarà amb l'enviliment de salaris dels treballs femenins, la dona no haurà de córrer imperiosament darrera el salari sinó que podrà escollir entre la casa amb la cura dels seus o el treball industrial, professional, etc., i ja no es podrà dir, com es diu avui amb ignorància o amb hipocrisia, que el Socialisme destrueix la família perquè serà el Socialisme que la permetrà amb tota llibertat d'opció, cosa que no s'ha produït mai encara en la història.

Si al món sobren productes mentre persisteix la misèria és que no són qualitats de producció el que manquen sinó d'administració. Hi manquen aquelles qualitats que la dona tenia i de les quals avui les que les tenen no saben que fer-ne.

Si hi ha una divisió biològica de les necessitats humanes és sens dubte aquella que fa de l'home el lluitador i de la dona la conservadora i una Societat que no tingui en compte aquesta primera realitat biològica no té cap garantia de viabilitat.

Apartat e)

Dels principis que informen la revolució socialista en tots els ordres es pot deduir la transformació profunda que ha de sofrir el dret privat. La igualtat econòmica de l'home i la seva alliberació del treball pel treball, l'abolició de la propietat privada que dona al possessor una obtenció de lucre pel treball aliè, o que permet l'explotació del treball d'un altre home, la intervenció de l'Estat en el desenvolupament de les activitats dels ciutadans, en forma totalitària, garantint el dret de cadascú al producte íntegre del seu treball, són conceptes que per ells sols ja donen idea de la transformació natural del dret privat.

A part d'això, el programa socialista conté, per a tots i cadascun dels problemes socials que afecten el dret privat dels ciutadans, una solució més justa i racional, prescindint del fet que aquesta vingui o no determinada per la transformació de l'ordre econòmic.

És un nou concepte del dret privat encara inèdit, que no es pot confondre amb la concepció clàssico-burguesa.

Si totes les matèries del dret privat han de sofrir una profunda i radical transformació en realitzar-se el programa socialista, fins a la completa desaparició d'institucions tradicionals, conseqüència obligada de la Revolució, no és menor la transformació que s'ha d'operar en el dret familiar, tant en el seu aspecte econòmic —reflex de la nova organització— com en la regulació dels drets i obligacions dels cònjuges i en totes aquelles qüestions que susciten la paternitat i la filiació.

En principi, la concepció socialista tendeix a evitar la desigualtat dels cònjuges —aquesta orientació deriva del principi contingut en el nostre programa de la igualtat social de l'home i la dona davant la Llei i en tota la vida social i de relació—, suprimeix la necessitat del contracte legal com a única forma tolerada jurídicament de les relacions sexuals, s'oposa a la convivència forçada dels cònjuges, facilitant el divorci; evita la reducció de la dona per inferioritat econòmica o per motius psicològics dependents gairebé exclusivament de tal inferioritat; pretén suprimir la prostitució en totes les seves formes, l'abandonament dels fills, ensems que en el nou ordre jurídic-moral que imposa la Revolució socialista desapareix la justificació de l'infanticidi (honoris causa), la transacció comercial en el matrimoni (forma superior de la prostitució) i la desigualtat dels fills per raó d'ésser-ho (extra-matrimonial). L'Estat socialista, per altra banda, limita l'autoritat omnimoda dels pares sobre llurs fills la qual pot ésser utilitzada contra els interessos dels propis fills i els generals de la Societat.

Es de considerat, quant al matrimoni, encara que no s'origini de la seva regulació jurídica sinó de la més justa distribució de la riquesa i el nou règim de vida que l'Estat garanteix als ciutadans, que existirà la possibilitat d'una veritable vida familiar per a la classe treballadora, únic títol de ciutadania, ja que serà factible la convivència de pares i fills en una llar confortable i comoda, sense la dispersió que el treball imposa en el règim burgès, la qual cosa sobre fer odiosa la llar misèria comporta la manca del continu contacte espiritual dels esposos i l'abandonament dels fills, dejuns diàriament de la paraula i del consell patern.

La Revolució socialista preconitza com a solució la igualtat jurídica de l'home i la dona i, consegüentment, dels cònjuges; el matrimoni inscrit és solament una de les formes de la unitat sexual, proclamant d'una manera absoluta la llibertat d'estimar, bastant per a la unitat legal la llibre coincidència de les voluntats de dos éssers capaços, de sexe diferent; el matrimoni és dissol per mutu acord o a voluntat d'una de les parts; el cognom matern precedeix el patern en els fills de tota unitat; igualtat absoluta dels fills nascuts dins o fora del matrimoni; in-

vestigació de la paternitat; obligació dels pares d'alimentar, assistir, educar i instruir llurs fills amb l'ajuda i col·laboració de les institucions de l'Estat i dins dels límits fixats per aquest quant a educació i instrucció; aquella i aquesta s'inspiraran en els principis socialistes de solidaritat humana. L'ensenyança serà laica i de crítica religiosa, preparant-se l'infant per al treball pel qual demostrí aptitud, fins a la seva educació mínima íntegral i especialitzada quant a vocació, i procurant formar una consciència lliure i una ciutadania socialista; tutela relativa dels pares per a decidir respecte el que es refereixi als fills, amb ulterior decisió de l'Estat, per mitjà dels seus òrgans adequats, en cas de divergència d'aquells o d'ells i els seus fills.

Supressió i repressió del tràfic sexual i abolició del dret successori.

L'Estat reconeix la maternitat com a funció social, raó de privilegi, i exigeix la dona embarassada del seu treball, ensems que la proveeix d'un subsidi especial, independent del que després ha de rebre per al sosteniment del nou ciutadà. Les seves vacances allarguen fins a un període prudencial «post partu», i es reconeixen a la mare de pare no declarat tots els drets inherents a la patria potestat. L'Estat facilitarà assistència a la dona gràvida i crearà institucions sanitàries adients.

Des del moment del naixement de l'infant comença la tutela de l'Estat sobre d'ell, tutela que abasta tots els aspectes del seu desenvolupament. Estableix guarderies per a infants en períodes d'alimentació, facilitant a la mare la cura i alimentació de l'infant en el règim més convenient. Més tard l'Estat té cura de l'infant mitjançant la institució corresponent, segons l'edat del menor, condicions de normalitat, etc., orientant la seva formació des de l'època del joc, segons els mètodes preconitzats per la Psicologia. L'Estat procura, en tot moment, fer de cada ésser un ciutadà sa i útil a la societat. En cas d'abandonament per part dels pares, dels deures que imposa el fet d'ésser-ho, l'Estat s'obliga a atendre subsidiàriament el compliment d'aquells deures.

L'Estat socialista atén a fomentar el deport dels infants i no descarta cap aspecte pel que es refereix a la conservació o recobrament de la salut dels menors, tractant d'atènyer llur formació íntegral per mitjà de l'Escola, el Jardí, la Biblioteca, l'Espectacle educatiu i la iniciació metoditzada al treball.

Apartat f)

Transformació del Dret penal i del Dret processal.

El Dret penal

La Revolució haurà de transformar absolutament el dret penal atenent la defensa social i la readaptabilitat del delinqüent al medi social per mitjans tutelars i educadors aïllant l'absolutament inadaptable de manera que no constitueixi un perill social. El delinqüent ha d'ésser sempre considerat com un ésser anormal per causes patològiques —cròniques o accidentals— o determinat el delictes per defectes d'educació, influència del medi ambient o circumstàncies ocasionals. La mesura penal no té caràcter retribuicionista o expiatori. El Dret penal socialista preveu i evita el delictes, tracta de corregir el delinqüent fent d'ell un ciutadà útil i s'assegura, en darrer terme, que no pugui constituir un perill ulterior per a la societat; però no pena perquè, teòricament, l'Estat no té aquesta facultat atribuïda a un origen diví i, a més, pràcticament, la pena no satisfà les necessitats de la defensa social.

La base de l'acció penal serà la temibilitat o estat perillós de l'agent, considerant el delictes com a mera manifestació particular de la seva perillositat, la qual assenyalada al Jutge penal quin serà la mesura necessària i eficaç que a la correcció del delinqüent. Conseqüentment, és possible —i indispensable— acceptar la perillositat del delictes, i amb aquesta base l'Estat podrà complir la seva missió primordial en l'ordre penal que és: prevenir-lo.

Així mateix és conseqüència obligada ja individualització de la pena (entenen aquesta com a mesura aplicable al delinqüent i treient a la paraula tot el seu significat clàssic, així com també la seva indeterminació quant al temps, depenent el temps d'aplicació del seu resultat.

Les mesures aplicables seran des del tractament mèdic adequat en hospitals i manicomis, fins a l'internament en reformatoris, institucions tutelars o aïllaments col·lectius en colònies de treball industrial o agrícola, seguin la llibertat vigilada en cas de presumpta correcció.

D'això exposat es dedueix la necessitat del més ampli arbitri judicial amb les garanties suficients de procediments que preservin d'un abús possible. Per altra banda, la facultat d'indult és abolida per ésser innecessari en els casos en què el Tribunal penal haurà de decretar-lo atesa la nul·la perillositat del subjecte (com en certs tipus de delictes ocasionals, els passionals, per exemple) i doctrinalment perniciosos. L'Estat burgès ja només el justifica quan, oblidant els interessos que li són confiats, commemora un esdeveniment alliberant penats sense atendre circumstàncies, infectant conscientment el cos social d'elements temibles que sempre, en un enlairat percentatge, hauran de tornar a les cel·les del presidi després d'un nou atac punible als drets ciutadans. I és que la «pena» en la societat burguesa representa un càstig i aquest porta sempre annex el concepte del perill.

En canvi, per raons fàcilment comprensibles, l'Estat socialista es reserva la facultat d'amnistiar certs delictes de caràcter polític.

La transformació del dret penal exigeix òrgans adequats: un Jutge Instructor del senzill expedient de temibilitat (transformació del procés), amb coneixements tècnics suficients per a la missió que li és confiada, i un Tribunal que ha de resoldre, al qual haurà de concórrer el metge, el pedagog, el jurista i el ciutadà en representació del poble, el qual ha de participar necessàriament en totes les funcions judicials.

Compreu i llegiu
JUSTICIA SOCIAL

El Dret processal

La transformació del Dret processal anirà aparellada amb la del Dret substantiu. La República socialista garantirà a tots els ciutadans la justícia ràpida, segura i eficaç.

Els litigis entre parts seran resolts en darrera instància en judici oral i públic amb la màxima simplificació de tràmits. Existirà un Tribunal superior de Cassació jurídic-polític, a l'objecte d'establir jurisprudència aplicable a qüestions anàlogues i evitar que la justícia pugui ésser infidel als principis de la Revolució. Llei establirà l'organització adequada a fi que el principi socialista de la participació del poble en l'administració de justícia pugui agermanar-se amb les seves necessitats tècniques. L'Estat tindrà cura de la preparació dels ciutadans des de l'Escola per a exercir o participar en les funcions de justícia.

QÜESTIONS NACIONAL I INTERNACIONAL

Apartat a)

El Partit Socialista de Catalunya reconeix als éssers humans l'absoluta igualtat proletària. La democràcia burgesa s'acomenta en atribuir formalment a tots els ciutadans igualtat en drets i llibertats polítiques, la qual cosa no pot tenir efectivitat en la pràctica, per impedir-ho la subjecció econòmica. La democràcia proletària substiuix la declaració formal per la garantia real de la igualtat proletària. La Revolució Socialista, iniciant-se en el moment en què és més profunda la divisió entre la classe burgesa i la proletària, pren el caràcter d'aquesta última, i procura per tots els mitjans l'anihilament de la burgesia. Però abolides les classes, proclama com a principi la igualtat proletària, de la qual han de fruit tots els éssers humans sense distinció de sexe, raça, etc.

Apartat b)

Qüestió nacional

Catalunya, part integrant de la península ibèrica, té una ben definida personalitat nacional. Per la història, l'idioma, el caràcter i la cultura, Catalunya és una nació. Ho és, sobretot, a través de la més exacta interpretació marxista, per les seves particularitats econòmiques en pugna amb les altres economies peninsulars. La nació, determinada per l'etnografia, la història, etc., i producte del capitalisme, es manifesta i significativament per la consciència que en tenen els seus habitants i la voluntat expressa de reivindicar-la, circumstàncies que concorden plenament en el cas de Catalunya. Catalunya, és, doncs, una nació a la qual políticament correspon un Estat. Tant com una qüestió de dret, és una qüestió de fet.

El desenvolupament d'aquesta personalitat i l'acció coercitiva de l'Estat per a impedir-lo donen vigència al problema de les minories nacionals i plantegen la lluita de les nacionalitats oprimides vers la seva emancipació. Catalunya, com a poble, camí del seu irredentisme, es troba en lluita amb l'Estat espanyol opressor.

El proletariat ha de sostenir els moviments d'emancipació nacional. Enemic de totes les opressions, no pot restar indiferent a la lluita pel recobrament d'una llibertat col·lectiva, de caràcter biològic, que completa la llibertat individual, de caràcter social. El Socialisme no es troba en pugna amb cap manifestació de la llibertat col·lectiva, i, en canvi, tota opressió té fonaments i interessos capitalistes. Per altra part, la lluita d'emancipació nacional és un factor revolucionari de primer ordre que cal no desaproveïtar. El sentiment que impulsa les joventuts que breguen per la llibertat col·lectiva té aquella força que dona la missió revolucionària, necessària per a les grans accions.

Cal, doncs, afirmar el dret de Catalunya a disposar lliurement dels seus destins, adhoc fins a la separació si és necessària i és la seva voluntat. Amb aquesta afirmació el Partit Socialista de Catalunya es posa d'acord amb els Congrés de la democràcia socialista, des del Congrés de Londres de 1896, amb el criteri dels seus més destacats teoritzadors i amb el programa de tots els partits autènticament socialistes.

El reconeixement del fet nacional no representa el reconeixement de l'escola política del nacionalisme, sinó tot el contrari. El primer és germen d'universalitat, el segon xovinisme nociu. L'exaltació del que s'anomena pàtria, com a valor polític, és d'essència contrària al socialisme. Precisament la lluita contra l'opressió de l'Estat espanyol és la lluita contra aquest nacionalisme —espanyolisme— decadent.

Tampoc no significa identificació de cap classe amb els partits reaccionaris nacionals, ni sota el pretext de falsos fronts únics, ni confusió persistent amb els partits burgueses de qualsevol tendència; car essent la lluita d'emancipació col·lectiva essencialment revolucionària, estan incapacitats per a dur-la al resultat final.

Cal deixar ben entès que la lluita contra l'Estat espanyol no és la lluita contra el poble espanyol, sinó contra l'opressió moguda per interessos capitalistes que no poden ésser mai els de la classe treballadora. Per això el proletariat català no ha de plànyer cap esforç per establir una competència absoluta amb els treballadors espanyols i una unitat d'acció per a realitzar l'ideal comú de la Federació de Repúbliques Socialistes d'Ibèria. Coneguda la força i l'habilitat del nacionalisme xovinista per desviar les masses en favor dels interessos capitalistes de l'Estat, no es pot estalviar cap mitjà per difondre les veritats marxistes. Marx ha dit: «El poble que oprimeix un altre poble no pot ésser lliure». Cal dir que el nostre propòsit pot resumir-se amb aquestes paraules de Lenin: «Igualtat completa de drets per a totes les nacions; dret de les nacions a disposar lliurement dels seus destins; fusió dels obrers de totes les nacions.»

Amb tot, el Partit Socialista de Cata-

lunya afirma que el seu objectiu és la implantació de la República Socialista Catalana, per integrar-la, al seu dia, a la Unió de Repúbliques Socialistes d'Ibèria. Amb la qual cosa haurem complert el nostre deure, definit per Marx, quan diu: «El proletariat de cada país ha de vencer abans que tot la seva pròpia burgesia».

Apartat d)

Mentre la revolució socialista quedi circumscriba a determinats Estats, en aquells on tingui lloc ha de concedir-se la ciutadania efectiva a tots aquells que resideixin en el territori i tinguin com a únic mitjà de vida el producte de llur treball. L'Estat Socialista estableix la ciutadania del treball de la qual gaudeixin tots els proletaris que resideixin dintre el seu territori. I en atenció a la solidaritat que ha de guardar amb tots els proletaris del món, la reconeix amb tots els drets d'elector i elegible als que es refugien al seu territori fugint de la persecució dels Estats burguesos per llurs idees polítiques o religioses.

Apartats e) i d)

Lliure canvi

Moneda internacional

Aquestes dues aspiracions de caire econòmic que figuren en gairebé tots els programes socialistes, s'haurien de glossar, indiscutiblement, en dos capítols distints, en dues ponències separades. Però —que voleu fer-hi?— el ponent honorat amb el desenvolupament d'aquests dos temes té una visió potser una mica especial de programes i aspiracions socialistes, i ha cregut exposar més fidelment el seu pensament tractant-ho conjuntament.

No tan sols es tracta de dues aspiracions fortament enllaçades i relacionades estretament, sinó que, per damunt de tot, des del punt de vista socialista, es tracta de dues aspiracions mínimes i immediates, transitoris i parcials: en implantar-se el Socialisme no ens caldrà canvis ni monedes, puix desapareguda la societat capitalista restarà inútil completament tota l'organització i tots els accessoris d'operacions, negocis, explotacions, ambicions, expansions, duanes i monopolis.

El lliure canvi i la moneda internacional ens interessens, doncs, a simples mesures econòmiques que, com tantes d'altres, ens han d'anar apropant a la consecució dels nostres ideals. No són, doncs, una finalitat ni un ideal, sinó mitjans per a conquerir la nostra finalitat socialista, camins per a arribar a la meta de les nostres aspiracions redemptores. I és per això, per entendre-ho així, que els socialistes consignen aquests principis en llur programa, i és per això que lluiten per assolir-los, que propugnen per implantar-los, que els defensen en totes les avinenteses.

Com és sabut, el lliure canvi és una doctrina econòmica que es caracteritza per la llibertat de comerç, amb el corresponent règim franc duaner. És l'antitesi, el sistema oposat al proteccionisme, que per principi han combatut sempre els socialistes. Vegem, sense anar a cercar economistes burguesos i sense embrancar-nos en cites i filigranes més o menys pedants, el que opinen Marx i Engels respecte d'aquests problemes.

«El sistema proteccionista —diu Marx en *El Capital*— és un mitjà artificial per a fabricar industrials, per a expropiar als treballadors independents, per a capitalitzar els instruments de producció i de subsistència, i per a abreujar el pas de la forma medieval de producció a la moderna.»

I Engels —comentant el cèlebre «Discurs sobre el lliure canvi» pronunciat per Marx a l'Associació Democràtica de Brussel·les el 9 de gener de 1848—, escriu:

«Tot i reconeixent que el proteccionisme pot, en determinades circumstàncies, ésser beneficiós per als industrials, i que el lliure canvi no és la panacea dels mals dels treballadors, i que pot adhoc agreujar-los, Marx es declara per principi i en conclusió a favor del lliure canvi.»

«El lliure canvi —afegeix— és per a ell la condició normal de la moderna producció capitalista. I més avall: «... com que el lliure canvi és l'atmosfera natural per a aquesta evolució històrica, l'ambient econòmic que li és més favorable (és referències a l'enderrocament de la societat burgesa), per això i solament per això Marx es declarà a favor del lliure canvi.»

En efecte, en l'esmentat discurs, després de fer una crítica molt severa del lliure canvi, afirma que de cap manera no ha d'advocar pel proteccionisme. «Es pot atacar el règim constitucional —són les seves paraules— sense que això signifiqui defensar l'absolutisme. I concreta el seu punt de vista en aquesta forma: «El proteccionisme és, regularment, una mesura conservadora, mentre que el lliure canvi obra com a força destructiva. Destruïx les velles nacionalitats i porta fins als darrers extrems l'antagonisme entre el proletariat i la burgesia. El lliure canvi accelera la revolució social. És únicament en aquest sentit que sóc lliurecanvista.»

De la moneda internacional no sabem que Marx ni Engels se n'haguessin ocupat, però no cal esforçar-nos gaire per remarcar els seus avantatges. Mentre existeixi aquest signe o mitjà de canvi que se'n diu moneda, és lògic que minvrien els seus defectes odiosos creant-ne una sola, de caire internacional. Seria, potser, una conseqüència del lliure canvi i, com el lliure canvi, un pas cap a la implantació del Socialisme. Tampoc no és cap panacea, per bé que es tracti d'afèr força interessant i apassionant. A nosaltres, però, sols ens interessa relativament, o sigui, com a un altre graó per arribar al cim de la nostra torre immensa i sublim.

En això rau, precisament, l'essència i la importància del Socialisme i dels partits socialistes. El que per als altres és una finalitat, per nosaltres és solament un mitjà, un punt del nostre programa immediat que volem anar implantant per tal d'assolir la victòria total. Heus ací per què tot sovint trobareu polítics i partits burguesos que us diran que accepten bona part del programa socialista, a l'extrem que no manca algun illús que pretén ésser més avançat que nosaltres en algun punt determinant. I tot consisteix en aquesta confusió: en prendre per aspiracions definitives el que no deixa

d'esser una simple aspiració mínima i transitòria.

Però ve't aquí que ara sorgeix un dubte que en els moments de subversió espiritual que vivim no podem pas defugir. ¿No havíem quedat en que el Socialisme és una doctrina revolucionària? ¿No es, aquesta exposició de petites millores a conculstar, fer obra reformista, execrable i vituperable?... Examinem-ho amb tota serenitat.

En efecte, la doctrina socialista és essencialment, pregonament revolucionària. Però precisament per aquest caràcter

invariable que la distingeix, ha condemnat sempre els procediments de violència sistemàtica, amb totes les seves variants de revolucionarisme verbal, de bullangues sagnants i estèrils, de bolxevisme mal entès, de trets, armaments i avalots que no poden triomfar i que sols beneficien la reacció i a la burgesia... No! A la revolució armada, a la violència i per la força sols en moments extrems, decisius i definitius: quan es té l'absoluta seguretat d'aconseguir la victòria, quan no hi ha més remei... Però revolucionaris cent per cent, la violència per

sistema, mal! Mal... perquè no hi ha res més anti-socialista i anti-revolucionari.

Serà, doncs, un pulcre, complet i heterodox socialista, aquell qui tot laborant per l'establiment de la nova societat, sense explotacions ni injustícies, a què aspira el Socialisme, accepta i treballa per implantar les millores parcials que es puguin conquerir, que es puguin arrencar, del règim capitalista.

Per això, defensant i treballant pel lliure canvi i la moneda internacional, farem obra revolucionària, obra conscient i obra socialista.

Art. 30. El Comitè Executiu podrà enviar un representant als Plens Comarcals o Locals, amb veu però sense vot.

portància, que es farà aixecant el braç, exhibint la tarja de què serà proveïda cada Secció representada.

Projecte d'Estatuts

del

Partit Socialista de Catalunya

que és sotmès als Congressos de fusió

Dels afiliats

Art. 1.r Constitueixen el Partit Socialista de Catalunya tots aquells ciutadans d'un o altre sexe que accepten els seus principis, programa i estatuts, pertanyin a alguna de les seves seccions i es comprometin d'acatar els acords dels congressos i dels organismes directius del Partit i complir els deures subsegüents de tot afiliat.

Art. 2.n Per a ésser admès com a afiliat al Partit, és precisa la proposta de dos companys afiliats a aquest, i ésser aprovada pel Comitè de la Secció Local corresponent.

Art. 3.r Quan un afiliat es traslladi de localitat, el Comitè respectiu farà constar en el carnet la conducta que ha tingut observada, i si ha deixat algun deure incomplet.

Sense aquests requisits els carnets es consideraran sense validesa i els Comitès de Secció no admetran com a afiliats els que ho sollicitin trobant-se en aquestes condicions.

Art. 4.t Els afiliats al Partit Socialista de Catalunya tenen dret a intervenir en les deliberacions de la Secció on es trobin incidentalment i podran emetre el seu vot en els assumptes de caràcter general.

Art. 5.è Tot afiliat al Partit Socialista de Catalunya ve obligat a pertànyer al sindicat del seu ofici si està constituït, en cas contrari al de professions i oficis diversos. Tan sols podrà deixar de pertànyer-hi per causes veritablement justificades a judici de la Secció a la qual pertanyi.

Art. 6.è El Partit Socialista de Catalunya constituirà grups sindicals i cooperatius socialistes que es regiran per un reglament aprovat per ells mateixos d'acord amb el Comitè Local i sancionats pel Comitè Executiu.

Art. 7.è Els afiliats hauran de proveir-se del carnet i Estatuts del Partit a l'efecte que acrediti llur condició d'afiliat.

Aquests documents els editarà el Comitè Executiu que els trametrà a les Federacions Locals i Comarcals que liquidaran l'import al Comitè Executiu, i on no hi existeixen Federacions Comarcals a les Seccions directament.

Art. 8.è L'afiliat que per la seva conducta reprovable, per falta conscientment al programa o acords del Partit, per fer traïció a la solidaritat obrera en les lluites contra el capital o per calúmnies greus contra algun afiliat, sigui expulsat de la col·lectivitat a la qual pertanyi, no podrà ingressar a les restants.

Art. 9.è No podrà expulsar-se cap individu de la col·lectivitat, sense facilitar-li tots els mitjans de defensa considerats legals i a tal efecte se'l convocarà per escrit i amb avis de rebut.

Per tenir força l'expulsió caldrà que l'acord compti amb els dos terços dels votants.

L'expulsió d'un membre afiliat al Partit pot ésser feta provisoriament pel Comitè Local, però ha d'ésser ratificada després per l'assemblea general de l'organització a la qual pertanyi l'interessat. La decisió d'aquesta assemblea pot ésser objecte encara d'un recurs als organismes superiors. En últim terme el Congrés és el que decideix.

Art. 10. Cap afiliat no podrà pertànyer a dues Seccions del Partit.

Art. 11. Cap afiliat no podrà prendre part en actes públics de caràcter polític amb elements que no siguin afiliats al Partit Socialista de Catalunya sense previ acord de l'organisme al qual pertanyi. En cas de dubte serà consultat el Comitè Executiu.

Organitzacions

Art. 12. Els afiliats al Partit d'una mateixa localitat, formaran la Secció Local del Partit Socialista de Catalunya. Serà autònoma quant a les seves activitats i organització interior.

Tots els organismes del Partit Socialista de Catalunya vénen obligats en tots els seus documents i en lloc visible a fer constar el títol del Partit.

Art. 13. Les Seccions locals es regiran per uns Estatuts aprovats pels afiliats i sancionats pel Comitè Executiu.

Art. 14. A les Comarques on hi hagi més de dues Seccions, es constituïran Federacions Comarcals. A aquest efecte les Comarques seran les establertes pels Congressos, els quals delimitaran l'estructuració interna que calgui als efectes dels presents Estatuts.

Quan reglamentàriament pertanyi, cap Secció no podrà deixar de pertànyer a la Federació respectiva.

Art. 15. En la Comarca on tan sols hi hagi una Secció, aquesta representarà la Comarca als efectes Estatutaris.

Del Comitè Executiu i del Consell Central

Art. 16. El Consell Central és la representació (general) del Partit Socialista de Catalunya.

Estarà integrat pel Comitè Executiu, elegit pel Congrés, i per un delegat de cada una de les Comarques catalanes.

En la impossibilitat de poder-hi assistir el delegat, la Federació Comarcal respectiva enviarà el suplent.

L'elecció dels delegats comarcals i dels suplents es farà en votació directa pels delegats de les Seccions de la respectiva Comarca.

Aquests delegats seran elegits cada any.

Art. 17. El Consell Central assumirà les funcions directives i administratives, controlarà la propaganda, les Seccions, els militants, els elegits per a tota mena de representació, i la premsa del Partit, etcètera. Convocarà a més els Congressos i prendrà totes les mesures que exigixin les circumstàncies.

Art. 18. El Consell Central es reunirà ordinàriament cada tres mesos i extraordinàriament cada vegada que el Comitè Executiu ho cregui convenient o bé ho demani la majoria dels delegats.

Les despeses que tinguin els delegats per assistir a les reunions del Consell Directiu seran ateses a prorrateig per les respectives Comarques.

Art. 19. El Comitè Executiu estarà compost de President, Secretari General, Secretari d'Actes, Secretari d'Organització i Propaganda, Secretari de Premsa, Secretari Sindical, Secretari Cooperatiu, Secretari Agrícola, Tresorer, el nomenament dels quals es farà cada any pel Congrés Ordinari.

Art. 20. Es reunirà en sessió ordinària o extraordinària quan ho considerin convenient la majoria dels seus components.

Art. 21. El seu deure és: Portar a la pràctica els acords dels Congressos i els que adopti en les seves reunions el Consell Central. Per complir els presents Estatuts. Resoldre els dubtes que en la pràctica puguin oferir els Estatuts i si algun de caràcter urgent. Ordenar els pagaments i les despeses. Determinar l'època i la forma en què ha de realitzar-se la propaganda oral. Estimular la creació de nuclis de joventuts socialistes. Evitar que en els periòdics del Partit es publicin articles que ofenguin les col·lectivitats i individus d'aquest, així com també que publicin comunicacions privades.

Per que la premsa del Partit publiqui en lloc preferent els escrits del Comitè Executiu o del Consell Central i publiqui a la vegada els actes de més transcendència realitzats als Municipis, Parlament Català, i a les Corts de la República i altres organismes on hi hagi representació socialista.

Art. 22. El President presidirà les reunions i dirigirà els debats del Comitè Executiu i del Consell Central, vetllarà pel compliment dels acords d'aquests dos organismes, signarà amb el Secretari General tots els documents públics del Partit, amb el Tresorer els documents de cobrament i de crèdit i aquells dels altres membres del Comitè Executiu que aquest organisme o el Consell Central acordin.

Art. 23. El Secretari General atindrà el següents assumptes:

Organització d'un fixer general del Partit.

Donar a conèixer els acords i orientacions dels partits socialistes d'altres països.

Mantenir tota la correspondència política amb les Federacions i Seccions del Partit.

Donar a conèixer quantes dades pugui reunir que tinguin interès per al Partit.

Divulgar el programa, els estatuts, els acords dels Congressos i els dels organismes directius que sigui convenient, així com els projectes, formularis, estadístiques, lleis que interessin a les Federacions, Seccions o afiliats, com les d'Associació, Electoral, Ordre Públic, etc.

Redactar la Memòria que hagi de discurrir-se en els Congressos Ordinaris i els documents que acordi el Consell Central i el Comitè Executiu.

Art. 24. El Secretari d'Actes redactarà les actes de les reunions del Comitè Executiu i del Consell Central, comunicarà als membres del Comitè Executiu amb temps suficient l'ordre del dia segons les disposicions del propi Comitè o d'acord amb el President i el Secretari General.

Art. 25. El Tresorer portarà la caixa i serà responsable dels fons del Partit. Mantindrà tota la correspondència administrativa del Partit i els seus organismes procurant que tots estiguin al corrent dels seus compromisos econòmics. Mensualment presentarà un estat de comptes a l'aprovació del Comitè Executiu i trimestralment un pressupost a l'aprovació del Consell Central.

Art. 26. El Secretari d'Organització i Propaganda atindrà tota la propaganda oral i escrita del Partit, d'acord amb les decisions del Comitè Executiu. Tindrà una relació dels afiliats del Partit per especialització a l'efecte de l'organització de la propaganda i la seva adequada distribució. Portarà un detall exacte dels actes en que hagin de prendre part els afiliats del Partit els quals ho posaran al seu coneixement a l'efecte de sotmetre'ls al millor criteri del Comitè Executiu, i tots aquells aspectes interns i externs d'organització del Partit que s'estimin convenient i d'eficàcia.

Art. 26 a) El Secretari de Premsa serà el director polític del portanveu periodístic del Partit Socialista de Catalunya. Controlarà d'acord amb el Comitè Executiu la premsa afecta al Partit a fi que conservi el to i la dignitat dels nostres principis. Portarà un resum de premsa per al coneixement del Comitè Executiu.

Art. 26 b) El Secretari Sindical serà el President dels grups sindicals socialistes. Comunicarà a aquests les consignes que acordin el Consell Central o el Comitè Executiu en l'ordre sindical, i vetllarà pel seu compliment. Portarà un resum dels conflictes plantejats entre el proletariat i la burgesia. Estarà al corrent i posarà al corrent al Comitè Executiu, als efectes dels acords susceptibles, de totes les qüestions en aquest aspecte del moviment obrer.

Art. 26 c) El Secretari Cooperatiu serà el President dels grups cooperatius socialistes, i procurarà que aquests inspirin la seva acció cooperatista d'acord amb els principis i programa del Partit. Estarà al corrent del moviment cooperatiu nacional i internacional. Tindrà també especial atenció en aquelles entitats obres de caràcter col·lectiu, com mutualitats, caixes d'assegurances, etc.

Art. 26 d) El Secretari Agrícola informará al C. E. de les variacions i els problemes agraris en els diferents països; procurarà d'acord amb el C. E. establir contactes i exercir tota la influència possible entre les organitzacions de camperols; entindrà en les qüestions que afectin l'agricultura: lleis, organitzacions de defensa i seguretat de la classe camperola i organització de producció i distribució de productes agrícoles.

Art. 27. Tots els càrrecs del Comitè Executiu seran elegits pels Congressos en votació per paperetes, al peu de cada una de les quals anirà la signatura dels delegats, amb els vots que representin. En el cas que qualsevol dels individus designats pel Congrés per constituir el Comitè Executiu no acceptés el càrrec, o que per un altre motiu restés vacant, s'elegirà qui hagi de substituir-lo en votació per la Secció de la localitat on d'ésser validat pel pròxim Consell Central.

Art. 28. Tot individu del Comitè Executiu que sense motiu justificat manqui a cinc sessions consecutives, s'entendrà que dimiteix.

Art. 29. En el cas de malaltia o d'absència, d'acord amb el Comitè Executiu, aquest designarà entre els companys que l'integrin qui ha de substituir-lo.

El Comitè Executiu està obligat a donar compte dels seus actes en les reunions del Consell Central en les quals tindrà veu però no vot.

Cotització i revisió de comptes

Art. 31. Els afiliats del Partit cotitzaran la quota fixada per la Secció local. Tot afiliat al Partit que per intervenció directa o indirecta d'aquest tingui un càrrec pel qual percebi dietes té el deure de lliurar al Partit el 10 per 100 com a mínimum del seu import. La variació de la quantia d'aquesta quota caldrà que sigui per acord d'un Congrés.

Art. 32. Les organitzacions locals lliuraran al Comitè Executiu i per mitjà de les Federacions Comarcals el 10 per 100 com a mínimum de les quotes de llurs afiliats.

Per variar l'import d'aquesta cotització caldrà que sigui per acord d'un Congrés.

Art. 33. En les Comarques on no hi hagi Federació les Seccions liquidaran les seves cotitzacions directament amb el Comitè Executiu.

Art. 33. Les entitats que deguin les cotitzacions de mig any, sense causa plenament justificada, seran amonestades pel Comitè Executiu, no tindran vot en el Partit i no podran prendre part en els Congressos ni en les deliberacions del Consell Central.

Quan els deutes arribin a un any de cotització, seran donades de baixa del Partit.

Art. 35. Hi haurà una Comissió revisora de comptes, elegida per la Secció on resideixi el Comitè Executiu, que emetrà dictamen cada tres mesos. La Comissió Executiva farà públics aquests dictamins, per a coneixement de tots els afiliats.

Art. 36. Les vacants que es produeixin en la Comissió revisora de comptes durant el temps del seu mandat seran cobertes en la primera assemblea que celebri la Secció corresponent.

Dels Congressos

Art. 37. Cada any en el mes d'octubre s'efectuarà el Congrés ordinari del Partit, designant-se per les Seccions amb tres mesos d'anticipació, la localitat on hagi d'efectuar-se. El Comitè Executiu en fer la consulta indicarà la localitat que, al seu judici, reuneixi millors condicions.

Els acords es prendran per majoria de vots, són inapel·lables i tots els afiliats els hauran d'acatar. Sols un Congrés pot anul·lar els acords d'un altre Congrés.

En els Congressos s'examinarà la gestió del Comitè Executiu i del Consell Central.

També s'examinarà la conducta dels representants del Partit al Parlament Català i Espanyol i altres organismes representatius que afectin l'actuació general del Partit.

Art. 38. Exceptuant les que revesteixin caràcter urgent, no podrà discutir-se en els Congressos ordinaris cap proposició que no s'hagi anunciat en l'ordre del dia i tramés amb trenta dies d'anticipació.

Art. 39. Els Congressos extraordinaris es celebraran sempre que ho acordi el Consell Central per majoria o a proposta d'una o més Seccions del Partit.

El Consell Central està facultat per a convocar Congrés Extraordinari sempre que les circumstàncies ho obliguin i no hi hagi temps per a consultar les Seccions.

En aquests Congressos sols es posarà a debat les qüestions que hagin provocat la convocatòria.

Art. 40. Cada Secció podrà estar representada en els Congressos del Partit per un o més delegats, però sols votarà pel nombre d'afiliats que cotitzin a la caixa central.

Unicament podran ésser elegits delegats als Congressos els que pertanyin a les organitzacions que els designin.

Art. 41. Els delegats enviaran al Comitè Executiu la seva credencial, en la qual constarà el nombre de representants, amb anticipació a la data dels Congressos.

Art. 42. Els membres del Comitè Executiu estaran obligats i els del Consell Central podran, assistir als Congressos. No obstant la representació oficial l'ostentarà el Comitè Executiu.

Art. 43. Les despeses dels delegats seran a compte de les col·lectivitats que representin.

Art. 44. Les despeses de local i altres que originin la celebració dels Congressos les abonarà la Secció del lloc on aquells es celebrin.

Art. 45. El Comitè Executiu obrirà la sessió inaugural de cada Congrés fins que sigui elegida la Mesa interina que hagi de dirigir els treballs preliminars.

Art. 46. Els companys del Comitè Executiu i els del Consell Central no podran ésser elegits com a delegats als Congressos del Partit.

Art. 47. No podrà ésser elegit delegat als Congressos del Partit qui no hi porti un any com a mínimum, a excepció dels representants de Seccions que no portin encara aquest any d'existència.

Art. 48. Constituiran la Comissió revisora de credencials de delegats els cinc primers que hagin tramès llurs documentacions al Comitè Executiu, i la Subcomissió els tres següents.

La Comissió i la Subcomissió, a més del dictamen de credencials, faran la proposta de ponències i de candidats pels diferents assumptes sotmesos a la deliberació dels Congressos.

Art. 49. Les votacions seran per cotitzants, excepció dels casos de poca im-

De les lluites electorals

Art. 50. Totes les organitzacions del Partit Socialista de Catalunya hauran de prendre part en les lluites electorals.

Art. 51. Les Seccions del Partit hauran de menester autorització del Comitè Executiu per deixar de presentar candidatura tancada, com per a concertar pactes o aliances amb altres grups polítics.

Art. 52. La designació de candidats per a Consellers municipals, Diputats al Parlament Català i Diputats a Corts, es farà per tots els afiliats de la circumscriptió o districte, reunits en assemblea amb votació secreta. No serà designat cap candidat que no obtingui la meitat més un dels sufragis emesos.

Quan això no sigui possible per tenir el districte diverses poblacions, cada col·lectivitat elegirà un representant, i reunits aquests en el lloc prèviament convingut, faran la designació del candidat o candidats que hauran d'obtenir la meitat dels vots emesos.

Per a prendre part en les votacions on hagin d'elegir-se candidats o delegats als Congressos del Partit, serà precis portar com a mínimum sis mesos d'afiliat i estar al corrent de la cotització.

Art. 53. Tots els candidats del Partit signaran prèviament a llur possible elecció la renúncia del càrrec pel qual hagin estat proposats document que restarà en poder del Comitè de l'organització que els hagi elegit per si l'assemblea general acordà en algun moment retirar-los la confiança.

Les renúncies dels Diputats, si hi hagués lloc, seran cursades després de l'acord favorable del Comitè Executiu. Els documents en els quals els Diputats renunciïn al càrrec restaran en poder del Comitè Executiu.

Art. 54. El Partit no podrà elegir per candidat electoral el militant que porti menys de dos anys d'afiliat.

Art. 55. Tant en les Corts com en el Parlament Català o en els Municipis on hi hagi representants del Partit, aquests aniran units en tots els assumptes, d'acord amb els Comitès directius.

Si entre ells hi hagués discrepàncies, ho passaran a votació i el seu resultat serà mantingut pel vot de tots.

En cas d'empat, si es tracta de Consellers Municipals, decidirà el Comitè Local.

Quan es tracti de Diputats a Corts o al Parlament Català, decidirà el Comitè Executiu.

Art. 56. La conducta dels Consellers Municipals, Diputats al Parlament Català i Espanyol, serà examinada per les col·lectivitats que els hagin elegit.

Art. 57. Tots els afiliats que exercixin o hagin exercit càrrecs polítics, de representació obrera, o de qualsevol altra mena, restaran obligats a donar compte de llur gestió davant els organismes del Partit als quals pertanyin i en tot cas davant del Congrés del Partit.

Art. 58. Les Seccions del Partit tindran en caràcter permanent una oficina electoral. Curaran amb el major interès de la depuració del cens electoral i formalitzaran l'existència i capacitat d'un cos d'interventors.

De l'òrgan del Partit

Art. 59. L'òrgan periodístic central del Partit serà l'expressió fidel dels acords dels Congressos, del Consell Central i del Comitè Executiu.

Art. 60. El càrrec de Cap de Redacció serà elegit pel Comitè Executiu; el d'Administrador, a proposta del Director i d'acord amb el Comitè Executiu. Tant l'un com l'altre càrrec podran ésser suspesos en llurs funcions pel Comitè Executiu o a proposta del Consell Central.

La resta del personal serà designat pel Comitè Executiu, a proposta del cap de redacció i de l'Administrador, respectivament. El Consell Central podrà en tots moments suspendre els nomenaments que al seu judici no siguin justificats.

El Cap de Redacció i l'Administrador, d'acord amb el Comitè Executiu, prendran tantes mesures com considerin convenientes per a la marxa i orientació del periòdic, responnent de la seva conducta davant del Consell Central primer, i del Congrés després.

Art. 61. El Cap de Redacció escollirà els col·laboradors i corresponents literaris i informatius. L'Administrador designarà els corresponents administratius i agents d'anuncis. Sense perjudici d'aquesta facultat les Seccions hauran de facilitar aquests nomenaments, fent-los sota la seva responsabilitat i amb la seva fiscalització, i sufragant les despeses de la informació postal i telegràfica per al millor servei del periòdic.

Art. 62. Tant el Director com l'Administrador presentaran una Memòria als Congressos, a la vegada que la del Comitè Executiu, en la qual donaran compte de la seva gestió.

Art. 63. Trimestralment, l'Administrador enviarà al Comitè Executiu el balanç de comptes, portat per partida doble, especificant els ingressos i despeses amb tota escrupolositat.

Art. 64. El Partit Socialista de Catalunya no podrà dissoldre's mentre hi hagi cinc Seccions que desitgin pertànyer-hi.

Art. 65. En cas de dissolució del Partit, el seus fons i atuellis passaran a poder de l'organització sindical més afecta.

Art. 66. El Partit Socialista de Catalunya tindrà el seu domicili social a.....

Imp. Miret-Guilfré, 12 - Barcelona

Primera edició

4.000 exemplars